

המפתח

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לא תגליא לעתידי-לבא

י"ז בעז"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האזנה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

גליון 72 - ח"ס"ד

פרשת פנחס תש"כ

עניני 'הצות הליכה' - תורות, שיחות, מנהגים, התחזקות, ותפלות

ודע: שהשם הנ"ל הוא שם סא"ל, ויוצא מפסוק (תהלים לב, ז): "אתה סתר לי", מראשי-תבות, והמ"ם של "מצר תצרני", הוא בחינת המ"ם הנ"ל, בחינת הסמ"ך-מ"ם המשויטט סביב המכסה והמסתר הנ"ל לשלט על האדם. ואם חסוֹשְׁלוֹם מוצא מקום לשלט, אזי מקבל יותר פח מזה השם, פי נצטרף המ"ם להשם סא"ל הנ"ל, ונעשה צרוף שמו 'סמא'ל.

עליִן צריך להפסיק בין תבות "אתה סתר לי", לתבת "מצר", כדי שלא לעשות צרוף שמו חסוֹשְׁלוֹם וכיו. אבל כשמשמדין עצמן בכח השם הנ"ל, אזי הוא מכסה ומסתר, בחינת: "אתה סתר לי", וגם "מצר תצרני ותשמרני".

ב. ח"א רמא - כשיש דינים, היה מדת-הדין מכסה האדם חסוֹשְׁלוֹם. אבל אין לה פח לכלות לגמרי וכיו. אבל האדם יש לו פח לכלות לגמרי את חברו חסוֹשְׁלוֹם, ועליִן כשיש דינים על אדם, ובא אדם אחר וחולק עליו, אזי מדת-הדין מסתלק ממנו, פי רוצים יותר שינקם בו האדם, פי יש לו פח.

עליִן מי שהוא צדיק גדול ומשגיח בתקון העולם, הוא חולק לפעמים בכונה על צדיק אחד, כדי לסלק מעליו מדת-הדין, פי יסמכו עליו שהוא ינקם יותר, אבל אחר-כך הוא עושה ברחמים ואינו עושה יסורים לאותו הצדיק.

וזה פרוש (במדבר כה, יא): "פינחס בן אלעזר וכיו, השיב את חמתי וכיו, בקנאו את קנאתי בתוכם, ולא כליתי

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, השיב את חמתי מעל בני ישראל, בקנאו את קנאתי בתוכם, ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" (במדבר כה, יא)

בזהר (פנחס רלו): "השיב את חמתי, מאי השיב את חמתי? אלא אלין אינון ג' קמונים דגיהנם: משחית, את, וחימה. בגין דקמא ההוא 'חמה' דהנה פשיט ואתמשך מסטרא דיצחק וכיו. דכד קמא ההוא 'חמה', קמא ליה דהנה נחית על רשיהון דישראל. מאי קמא, קמא מ', את דא דהנה טאס ברקיעא, ודא הוא סימנא ד'מלאך-המנות', דבעיא לאתבנאה באת וא"ו ואת ת'. מה עבד פנחס, דהנה מתלבש ביצחק, כדין נטיל ההוא את מ', וקטף ליה, וחבר ליה בהדיה. פיין דקמא 'מלאך-המנות' דפנחס, קטף ליה לההוא מ' בהדיה, מיד קב לאחורא וכיו.

בגין דאות מ', הנה סימנא קדמאה לאדם-הראשון. למבני מות על עלמא, בגין דאת דא הנה טאס על רשיה דאדם, בשעתא דכתיב (בראשית ג, ו): "ותקח מפריו", מ' פריו. והנה מחכא ו"ת, בזמנא דכתיב (שם שם, רז): "ותאכל, ותתן, ותפקחנה". כדין אתבני 'מות' על עלמא. - פנחס הנה חמי ליה השתא ההוא את מ', טאס על רשיהון דישראל. והיאך קמא ליה. קמא דיוקנא דמ' פתוקה, מליא דמא. פיין דקמא ליה, אמר הא ודאי סימנא ד'מלאך-המנות', מיד קטף לה, אדפר עלה שמא מפרש, ונחית להאי את לגביה וכיו. ודא נטיל פנחס, וקם בתוך מ', ועל דא: "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי".

א. ח"א ריג - דע: שיש שם, שכשהקדוש-ברוך-הוא רוצה להסתיר האדם מן הבעל-דבר, להצילו ממנות שנגזר עליו - מסתיר ומכסה אותו בזה השם - ואזי הבעל-דבר משויטט ומחפש סביבות זה האדם, לבקש לו מקום שיוכל להכנס תחת המסתר והמכסה להזיקו. אך תכף בשמביט עליו, נסתלק ואין לו פח מחמת זה השם. אבל כשחסוֹשְׁלוֹם מוצא מקום לכנס תחת המסתר והמכסה, אזי אדרבא מקבל עוד הבעל-דבר יותר פח מזה השם.

וזה בחינת מה שכתוב בזהר-הקדוש (פנחס רלו): "שראה פינחס המ"ם של מות משויטט אז". הינו: פי המ"ם, היא בחינת הסמ"ך-מ"ם המשויטט סביב סביב פנ"ל.

וכו". הינו: שפינתם השיב את חמת השם, וסלק מדת-הדין מישראל, על-ידי שלבש נקמה לנקם בהם, על-יפן נסתלקו הדינים. וזה מחמת פי הדינים אינם יכולים לכלות וכו', ורוצים יותר בפשעם רוצה לנקם.

וזה: "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי". הינו: שבזה מודיע לנו התורה גדל הטובה שעשה פינתם לישראל, בקנאו את קנאתו יתברך, ולבש נקמה לנקם בהם. והטעם הוא: פי "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי", הינו ש'בקנאתי', ב'מדת-הדין' שלי, איני מכילה את בני ישראל, פי מדת-הדין אין בה כח לכלות. אבל האדם פשוטם יש לו כח לכלות לגמרי חסוֹשֵׁלֹם.

על-יפן עשה פינתם טובה נפלאה לישראל במה שלבש קנאה לנקם בהם, פי על-ידי-זה רפתה מישראל כח הדינים. בחשבם שפינתם ינקם בהם ביותר. ועל-יפן על-ידי-זה השיב פינתם את חמתי וסלק מדת הדין כנ"ל. אבל באמת פינתם בודאי היה רחמן, ובודאי אחר-כך הקל הדינים מעליהם.

ג. ח"א רעח - "בקנאו את קנאתי" (במדבר כה, יא) - בחינת הצדיק שאינו מקנא שום צדיק, לא בעולם הזה ולא בעולם-הבא - רק אותו לבדו יתברך.

ד. ח"ב סה - כש'מקנאין קנאת השם צבאות, נחשב כמו צדקה. כמו שכתבו ה'תוספות' על מה שאמרו רז"ל (בבא-בבא י: על משלי יד, לד): "צדקה תרומם גוי, אלו ישראל. וחסד לאמים הטאת, אלו העכו"ם, שכל חסד שעושים וכו' [חסא הוא להו, שאינם עושים - אלא להתגדל בו; אלא שתמשוך מלכותו; אלא להתעורר בו; אלא לחרף אותנו]. והביאו ראיה מ'נבוזראדן'. וכתבו ה'תוספות' שם: "ונבוזראדן עשה אז צדקה, שקנא להקדושי-ברוך-הוא". - נמצא: ש'קנאת השם צבאות' הוא כמו 'צדקה'.

[ב'לקוטי-ההלכות (ברכת השחר' ה, פח) כתב על זה: כו מבאר בתהלים לענין 'פנחס', כמו שכתוב (תהלים קו, ל): 'וישמד פנחס ויפלל', שקנא קנאת ה' צבאות. 'ותחשב לו לצדקה' (שם פסוק לא תסמוך). הרי מבאר דברי אדמו"ר ז"ל: "שקנאת השם צבאות, נחשב לצדקה".]

ה. שיחות הר"ן צו - הש"י עולמות שיש להצדיק, הוא בונה אותם ממחלקת וכו'. פי הצדיק מטה כלפי חסד, ודן כל החולקים עליו לכף-זכות, שפונתם לשם-שמים. פי לא היה העולם יכול לסבל אור הצדיק, שגדול מאד לסבלו, וגם מחמת שיש כמה דינים וקטרוגים גדולים על הצדיק הגדול האמת. על-יפן הם חולקים עליו, ובזה הם משתיקים הדינים והקטרוגים.

כמו שאנו רואים כשיש דין קשה על אדם אחד, ואחד לובש קנאה ואומר: "אני אלקך ואנקם ממנו ואעשה בו

דין", על ידי זה הוא משתיק ממנו שאר הפעל-ידין שמקטרוגים, שלא היה אפשר לו לסבל דיניהם. נמצא: שזה שהולך לנקם ממנו, עושה לו טובה גדולה מאד, פי בודאי טוב ונוח לו לסבל דינו של זה, שזה אפשר לו לסבלו, מלסבל דיניהם חסוֹשֵׁלֹם, שלא היה אפשר לסבלו.

וכמו שמצינו אצל פינתם במעשה זמרי - פי לולא פינתם היו ישראל חביבין כליה חסוֹשֵׁלֹם. אך מחמת שיצא פינתם וקנא קנאת השם, על-ידי-זה נשתק הדין מעל ישראל, כמו שכתוב (במדבר כה, יא): "בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי וכו'". - פן זה שהולך על הצדיק ואומר: "אני אעשה לו ואראה לו גבורתי ונקמתי ממנו", על-ידי-זה משתיק ממנו שאר הדינים. - וגם עושה לו טובה וכו'. ועל-ידי-זה מעלין אותו מדרגה לדרגה יותר עליונה.

"הנני נתן לו את בריתי שלום. והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם" (במדבר כה, יב-יג)

ו. ח"א לג, א - על-ידי מה ימצא השם יתברך בין בטיבו בין בעקו, על-ידי ה'תורה' הנקראת 'שלום', כמה דאת אמר (משלי ג, יז): "וכל נתיבותיה שלום". ועל-ידי 'צדיקים' שנקראו גם פן 'ברית שלום' (זהר בראשית לג, נח נט: ועוד). ומחמת זה יכול לאהב את השלום בכל מקום, הן בטיבו וכו', ויכול להיות שלום בין ישראל, ולאהב זה את זה.

ז. ח"א לד, זח - כשהקדושי-ברוך-הוא נתן הפנהה לפינתם, אמר (במדבר כה, יב): "הנני נתן לו את בריתי שלום". פי ה'פנהה' היא בחינת 'אהבה', הוא 'אברהם', שורה במקום 'ברית שלום', הינו: 'צדיק יסוד עולם'.

ועל-ידי מה תבוא לבחינת 'אהבה'? - כשתקבל מן כל הנקודות, הן מנה ובה, והן מהנקודות שבכל אחד מישראל, הן מנקדה כלליות - ששם אצל כל הנקודות, שורה 'אהבה קדושה' הנקרא 'פהו', כמו שכתוב: "הנני נתן לו את בריתי שלום". וה'נקדה' הוא 'ברית שלום', כמו שכתוב ב'עצוֹת-ימים' (שער שבירת-הפלים פ"ג): "שהאור החסד נשאר ביסוד דאצילות".

ח. ח"א לו - הערלה הם 'שלש קלפות', המסבבים ה'ברית שלום'. וכשמשריין את הערלה, אזי נתגלה 'ברית שלום'. וכשיש 'שלום' למטה, יש לו 'שלום' למעלה במרומו. וכשיש 'שלום' למעלה, אזי נתגלה ונתרבה שבע גדול בעולם.

- שאר עניני 'פנחס', נמצאים בפרשת בלק -

"חנוף משפחת החנכי" (במדבר כו, ה)

ברש"י: "הטיל הקדוש-ברוך הוא שמו עליהם ה"א מצד זה וי"ד מצד זה, לומר: מעיד אני עליהם, שהם בני אבותיהם. וזהו שמפרש על ידי דוד (תהלים קכב, ז): "שבטי י"ה עדות לישראל". השם הזה מעיד עליהם לשבטיהם, לפיכך בכלם כתיב: 'החנכי' הפלא' וכו'.

ט. ח"א לו, ו - העיד עליהם הפתוב: "שישראל נקראו שבטי י"ה", כמו שפרש רש"י ז"ל על "החנוכי" (במדבר כו, ה): "שמי מעיד עליהם". שם י"ה, שהוא בחינת 'מחין', כמו שמובא (שיר-השירים-כד, ה, כה): "שהעבד"ם היו אומרים: אם בגופם היו מושלים" וכו', לפיכך העיד הפתוב עליהם" וכו'. וזה הוא (זהר): "סלוקא דיסודא עד אבא ואמא", הינו בחינת: "שמי מעיד עליהם".

"לאלה תחלק הארץ" (במדבר כו, נג)

י. הקדמת ספר המדות - ארץ-ישראל היא קומה שלמה, וחלקת ארץ-ישראל היא כפי קומת אדם. הינו: שחלק וגבול זה הוא בחינת 'ראש', וחלק וגבול זה הוא בחינת 'יד ימין', וכיוצא בזה כל השנים-עשר גבולים של ארץ-ישראל, שנתחלקה לשבטים, שכלם הם כפי חלקי קומת אדם, כמובא מזה בספרים (עץ-חיים, שער מג פ"א).

"יפקד ה' וכו' איש על העדה וכו'. ואשר יוציאם ואשר יביאם, ולא תהיה עדת ה' פצאן אשר אין להם רעה וכו'. קח לך וכו' איש אשר רוח בו וכו'" (במדבר כו, טז-יח)

יא. ח"א ת, ב"ח - עקר ה'רוח-חיים', מקבלין מהצדיק והרב שבדור, כי עקר 'רוח-חיים' הוא בהתורה וכו'. וכשהוא מקשר להצדיק והרב שבדור, פשהוא מתאנח ומאריך רוחה, ממשיך 'רוח-חיים' מהצדיק שבדור שהוא דבוק בהתורה, אשר שם ה'רוח'.

וזהו שנקרא הצדיק (במדבר כו, יח): "איש אשר רוח בו", "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד" (רש"י; במדבר-כד, כא, טו) - כי הצדיק ממשיך ומשלים הרוח-חיים של כל אחד ואחד.

וזה פרוש (בבא-בבא ע"ד): "אמר רבה בר בר חנה וכו', ועיל טיעא תותה ברפה" (ונכנס סוחר אחד פחת ברפן) - הינו הצדיק, שנקרא 'טיעא', כמו שפרש רש"י בכל מקום: "סוחר ישמעאל", ו'סוחר' הוא בחינת ה'רוח', כמו שכתוב (קהלת א, ו): "סובב סבב הולך הרוח". והינו הצדיק שמקבל הרוח מהקדשה.

וזהו: "סוחר ישמעאל" - על-שם (בראשית טז, יא): "כי שמע ה' אל עניך", כי הצדיק שומע כל האנחות של הדבקים בו, "כי ממנו תוצאות חיים" (משלי ד, כג) לכלי אחד, כי הוא "איש אשר רוח בו" כנ"ל.

"וַיְקַיֵּד רַמְחָא" (ורמחו זקוף בידו) - 'רומח' הוא בחינת 'רוח מ"ם" (עין זהר פנחס רלז). וכו', בחינת (בראשית א, ב): "ורוח אלקים מרחפת על פני המים", הינו: התורה שנתנה לארבעים יום, ששם הרוח-חיים וכו'.

יב. ח"א י, ה"ט - העצה היעוצה לבטל הנאות, שהיא העבודת-הזרה, העקר הוא על-ידי התקרבות לצדיקים' וכו', ו'צדיק' הוא בחינת 'רוחא', כמו שכתוב (במדבר כו, יח): "איש אשר רוח בו". ועל-ידו נכנע רוח גבוה, "אל אחד" (שמות לד, יד), 'כפירות', ונעשה מ'אחר' 'אחד', כי הוא קוצא דאות ד' (תקוני-זהר נה): וכו'.

וזה פרוש (בבא-בבא ע"ד): "אמר רבה בר בר חנה וכו', ואנחה ברישה דרמחא" (והניחה בראש הרמח) - 'רמח' דא 'רוח מ"ם' (עין זהר פנחס רלז). וכו', כי המ"ם היא ארבע רוחות, בחינת "רוח הצדיק דנשב בידו ורגליו", וראש הרמח הוא ה'צדיק', כי ממנו תוצאות הרוח, כמו שכתוב: "איש אשר רוח בו" כנ"ל.

יג. ח"א נט, ג - להקים ולרומם את ה'דעת', הוא על-ידי 'שבח הצדיקים'. פשמשבחין ומפאריין הצדיקים, נתרומם הדעת. בבחינת (דברים לב, יא): "כנשר יעיר קנו", "נשרא, דא רוחא" (תקוני-זהר נג), דא בחינת 'צדיק', בבחינת (במדבר כו, יח): "איש אשר רוח בו". "יעיר קנו", שהוא מעורר המחין מתרדמותן, מבחינת מחין דקטנות, מבחינת שנה וכו'.

יד. ח"ב ת, ח - צריכין להפש ולבקש מאד אחרי 'מנהיג אמתי', להתקרב אליו. כי כל מנהיג ומנהיג יש לו בחינת רוח-נבואה, וגם עכשו שבטלה הנבואה, בהכרח שיהיה להמנהיג בחינת: "רוח אחרת" (במדבר יד, כד), מה שאין נמצא בשאר ההמון, שעל-ידי-זה זכה להיות מנהיג.

אך באמת כל מנהיג ומנהיג של ישראל, יש לו בחינת "רוח אחרת" (במדבר יד, כד), כי הוא בחינת: "איש אשר רוח בו, אשר יוציאם ואשר יביאם" (במדבר כו, יח), כי המנהיג המוציא והמביא את ישראל, בודאי יש לו בחינת "רוח אחרת", אשר מחמת זה נעשה הוא דיקא מנהיג לישראל.

וזה ה'רוח אחרת' - הוא בחינת 'רוח-הקדש', 'רוח-נבואה'. אף-על-פי שעכשו אין נמצא 'רוח-נבואה', 'רוח-הקדש' ממש, אף-על-פי-כן בודאי יש לו בחינת 'רוח אחרת', הנמשך מן הקדשה, מה שאין נמצא בשאר ההמון. אף-על-פי שאינו 'רוח-הקדש' ממש לידע עתידות, אף-על-פי-כן הוא בבחינת 'רוח-הקדש', 'רוח-נבואה'.

ועל-ידי בחינת ה'רוח-הקדש' שיש להמנהיג האמתי, על-ידי-זה כל המתקרבים אליו נתחזק ונתתקן

אֶעֱלֶם הָאֱמוּנָה הָאֲמִתִּיּוֹת דְקִדְשָׁה, וְנִתְתַקַּן וְנִתְבָּרַר
בְּחֵינַת הַמְדוּמָה, וְזוֹכֵין לְאֱמוּנָה יְשָׁרָה דְקִדְשָׁה וְכוּ'.

וְצִדִּיק לְבַקֵּשׁ מֵאֵד מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ: "שִׂיזְכָּה לְהִתְקַרֵּב
לְמִנְהִיג אֲמִתִּי!" - בְּדֵי שִׂיזְכָּה לְאֱמוּנָה אֲמִתִּיּוֹת
בְּשִׁלְמוֹת.

טו. ח"ב ט - 'מְנַהֲיֵי-הַדּוֹר', הֵם בְּחֵינַת 'רוּחַ', כְּמוֹ
שִׁפְתוֹב (בַּמְדָּבָר כו, יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", "שִׂיזְדַּע
לְהִלְךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד" (רש"י; בַּמְדָּבָר-רַבָּה כא, טו).
וְיִשְׂרָאֵל הֵם בְּחֵינַת 'לְבָא', כִּי "יִשְׂרָאֵל הֵם לְבָא דְכָל
עֲלָמָא" (זְהַר פְּנַחַס רכא:).

וְצִדִּיקֵי 'מְנַהֲיֵי-הַדּוֹר', לְנֹשֵׁב בְּבְחֵינַת 'רוּחַ', עַל כָּל
אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם לְבָא דְעֲלָמָא, לְנֹפֵחַ מֵהֵם
ה'עֲפֻרֹנִיּוֹת', דְּהֵינּוּ 'מְרַהֲ-שְׁחֹרָה' שְׁנוֹפֵל עֲלֵיהֶם,
שְׁעִלְיִדְיָהּ אֵינוֹ יָכוֹל הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, שֶׁהוּא בְּחֵינַת
'לֵב', לְדַלֵּק וּלְבַעַר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְכוּ'.

וְחֻזְרֵין וְנִתְחַבְּרִין חֲלָקֵי הָאִשׁ שֶׁבְּכָל אֶחָד וְאֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל, וְנִתְקַשְׂרִין בִּיחַד, וְנַעֲשִׂין בְּחֵינַת לֵב. וְכָל
אֶחָד וְאֶחָד נַעֲשֶׂה בְּחֵינַת לֵב לְמִקּוֹם, שְׁצִדִּיק שִׂיְהִיָּה שֵׁם
בְּחֵינַת לֵב, וְחֻזֵר וּבֹעֵר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְכוּ'.

טז. ח"ב לט - יֵשׁ לָנוּ לְכַסֵּף וּלְהַתְגַּעֵגַע וּלְהַשְׁתַּוְּקַק
מֵאֵד: "מִי יִתֵּן וְהָיָה לָנוּ מִנְהִיג הַדּוֹר, רוּעָה נְאֻמָּה, כְּמוֹ
'מֹשֶׁה רַבֵּנוּ' עֲלִיּוֹת-הַשְּׁלוֹם", שֶׁמְגַדֵּל עֵצֶם מֵעֲלֵתוֹ הִיָּה
יָכוֹל לְהַאִיר אֶפְלוֹ בַּפְּחֹת שֶׁבַּפְּחֹתִים, אֶפְלוֹ
בַּשִּׁפְחָה, כְּמוֹ שְׁאֲמְרוּ רַז"ל (מְכִילְתָּא בַּשְּׁלַח) וְכוּ'. - שִׂיְהִיָּה
לוֹ זֶה הַכַּחַ, שִׂיּוּכָל לְהַאִיר אֶפְלוֹ בְּנוֹ, בְּבְחֵינַת 'דְּגֻלִּין',
שְׁאֶפְלוֹ הַרְגֵלִין שְׂרַחֲוִקִים מֵהַמַּחַ, אֲדַעֲלִי-פִי-כֵן גַּם הֵם
יּוֹכְלוּ לְהַשִּׁיג וּלְדַעַת הַתְּכֵלִית עֲלִי־יָדֵי כָל דְּבַר וְדְבַר
שֶׁבְּרָא בְּעוֹלָם הַשָּׁפֵל הַזֶּה.

וְרֵאוּי לָנוּ לֹאמַר זֹאת בְּבִכְיָה, בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ, לְבָבוֹת
וּלְהַתְגַּעֵגַע לְבַקֵּשׁ וּלְהַתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ: "מְתִי נֹזֶכָה
לָזֶה, שִׂיְהִיָּה לָנוּ זֶה הַדַּעַת, שְׁנוֹכָל לְדַעַת וּלְהַפִּיר
הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ מִכָּל דְּבַר שֶׁל זֶה הָעוֹלָם בַּפְּרָטִי
פְּרָטִיּוֹת, עַד הַתְּכֵלִית". וּבְפִי הַמְדַרְגָּה פְּחֹתָה שֶׁלָּנוּ
עֲתָה, וְכִלְנוּ אֵין פְּנִינּוּ יָפוֹת כָּלֵל, אָנוּ צִרִיכִין שִׂיְרַחֵם
עֲלֵינוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לְתֵן לָנוּ מְנַהֵג רוּעָה נְאֻמָּה, שִׂיּוּכָל
לְהַאִיר בְּנוֹ יְדִיעָה הַנִּלְכָל, בְּדֵי שְׁנוֹכָל לְעַבְדוֹ יִתְבָּרַךְ פְּרֵאוּי
וּלְבֹא אֶל הַתְּכֵלִית.

יז. ח"ב עב - יֵשׁ בְּחֵינַת 'רוּחַ' בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד,
וְהַמְנַהֵיג הָאֲמִתִּי שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, בְּחֵינַת מֹשֶׁה, הוּא
בְּחֵינַת 'רוּחַ הַכּוֹלֵל', בְּחֵינַת (בַּמְדָּבָר כו, יח): "אִישׁ אֲשֶׁר
רוּחַ בּוֹ", וּפְרַשׁ רַש"י: "שִׂיזְדַּע לְהִלְךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד" (בַּמְדָּבָר-רַבָּה כא, טו). כִּי כָלֵם מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ,
כִּי הוּא בְּחֵינַת 'רוּחַ הַכּוֹלֵל' וְכוּ'. בְּחֵינַת "רוּחַ אֱלֹקִים"
(שְׁמוֹת לא, ג) וְכוּ'.

וְכָל אֶחָד לְפִי בְּחֵינַת ה'רוּחַ אֱלֹקִים' שִׂישׁ בּוֹ, שֶׁהוּא
בְּחֵינַת 'רוּחַ-הַקִּדְשׁ', 'רוּחַ נְבוּאָה', כְּמוֹ-כֵן הוּא זֹכֵכָה
לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה וְכוּ'. כִּי זֶה ה'רוּחַ אֱלֹקִים', הוּא שׁוֹרָה עַל
פְּנֵי הַתּוֹרָה וְכוּ', עַל-כֵּן עֲלִי־יָדֵי ה'רוּחַ אֱלֹקִים' הַזֶּה זֹכֵין
לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה.

עַל-כֵּן עֲלִי־יָדֵי ה'מְנַהֵיג הָאֲמִתִּי' שֶׁהוּא בְּחֵינַת 'מֹשֶׁה',
בְּחֵינַת 'דַּעַת הַכּוֹלֵל', 'רוּחַ הַכּוֹלֵל', שְׁעִלְיָדוֹ מִתְנוּצֵץ
מִחוּ שֶׁל כָּל אֶחָד וְכוּ', עֲלִי־יָדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ לְכָל-אֶחָד
'חַדוּשִׁין דְּאוֹרֵיתָא', כִּי ה'חַדוּשִׁין דְּאוֹרֵיתָא' הֵם עַל-
יְדֵי בְּחֵינַת ה'רוּחַ אֱלֹקִים' שֶׁשׁוֹרָה עַל פְּנֵי הַתּוֹרָה וְכוּ'.

"וְסַמְכַת אֶת יָדֶךָ עָלָיו" (בַּמְדָּבָר כו, יח)

יח. ח"א סא, ב - ה'סְמִיכָה' שְׁפּוֹמְכִין אֶת הָרַב,
וְה'כְּתַב', הֵם מְבַחֲנִיָּה אַחַת. כִּי ה'סְמִיכָה' בִּידֵים, כְּמוֹ
שִׁפְתוֹב (דְּבָרִים לו, ט): "וַיְהִי-וַשֶּׁע בֵּן נֹנִן מֵלֵא רוּחַ חֲכָמָה,
כִּי סָמַךְ מֹשֶׁה אֶת יָדָיו עָלָיו". וְהוּא בְּחֵינַת ה'כְּתַב',
בְּחֵינַת "יָד כּוֹתֶבֶת" (תְּקוּנַיִת-זְהַר פט), בְּחֵינַת 'חֲכָמָה', כִּי
'אוֹתִיוֹת הַכְּתַב' בָּהֶם נִבְרָאוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת וְכוּ'.

וּכְשֶׁהֲחֵכֵם הָרֵאוּי לְסְמִיכָה נִסְמָךְ בְּשֵׁם רַבִּי וְכוּ', אֲזִי
עֲלִי־יָדֵי ה'סְמִיכָה', שְׁאֲזִי מְקַבֵּל חֲכָמָתוֹ מִבְּחֵינַת 'יָד
ה', בְּבְחֵינַת: "וַיְהִי-וַשֶּׁע בֵּן נֹנִן מֵלֵא רוּחַ חֲכָמָה" וְכוּ'
כְּנ"ל, אֲזִי מִבִּיא הָאֶרֶה וְכַח ב'כְּתַב-יָדָנוּ', שֶׁהוּא גַם כֵּן
מִבְּחֵינַת 'חֲכָמָה' וְכוּ', שְׁעִלְיָדֵי ה'שְׁכָל' שֶׁמְקַבֵּל מִיָּד
ה', בְּחֵינַת 'סְמִיכָה', עֲלִי־יָדֵי-זֶה מִבִּיא הָאֶרֶה וְכַח ב'כְּתַב'
כְּנ"ל.

"כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר ה' בְּיַד מֹשֶׁה" (בַּמְדָּבָר כו, כג)

יט. ח"א נב, א-ב - יֵשׁ 'חֹתֶם', וַיֵּשׁ 'חֹתֶם' בַּתּוֹךְ
חֹתֶם'. - 'חֹתֶם' הוּא: כִּי יֵשׁ 'מוֹכִיחֵי הַדּוֹר', בְּחֵינּוֹת
'דְּגֻלִּין', עַל-שֵׁם שֶׁהֵם "לְמוֹדֵי ה'" (יִשְׁעִיָּה נה, יג),
שְׁלֹמִידִין כְּבִיכּוֹל אֶת הַשֵּׁם, שְׁנוֹתֵינִן לוֹ עֲצוֹת,
וְהוֹלְכִים' בְּשִׁלְיָחוֹתוֹ לְיִשְׂרָאֵל לְהוֹכִיחֵם וּלְהַחְזִירֵם
לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

וַיֵּשׁ 'חֹתֶם' שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִזֶּה ה'חֹתֶם': הֵינּוּ בְּחֵינּוֹת
'יָדִים' הַמְקַבְּלִים 'מוֹסַר' מֵאֵלֹהֵי ה'מוֹכִיחִים', בְּחֵינּוֹת (אִיּוֹב
לו, ז): "בְּיַד כָּל אָדָם יְחֹתֶם". וְה'יָדִים' זֶה בְּחֵינַת
'אֱמוּנָה', שְׁנִתְקַבֵּל בָּהּ ה'מוֹסַר', בְּבְחֵינַת (בַּמְדָּבָר כו, כג):
"כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר ה' בְּיַד מֹשֶׁה", בְּחֵינַת (שְׁמוֹת יז, יב): "וַיְהִי
יָדָיו אֱמוּנָה".

כ. ח"א נו, ט - ה'יָדִים' הֵן בְּבְחֵינַת 'שָׁמַיִם', וְשֵׁם כָּל
ה'דְּבוּרִים', בְּחֵינַת (תְּהִלִּים קיט, פט): "לְעוֹלָם ה' דְּבַרְךָ
נִצָּב בַּשָּׁמַיִם" - נִמְצָא, שֶׁמְקַבְּלִין הַדְּבוּרִים מֵהַיָּדִים. -
וְזֶה בְּחֵינַת: "כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר ה' בְּיַד", הַנִּאָּמַר בְּמֹשֶׁה
(בַּמְדָּבָר כו, כג) וּבְשָׂאֵר נְבִיאִים. כִּי שֵׁם כָּל הַדְּבוּרִים, וּמִשֵּׁם
מְקַבְּלִין אוֹתָם (עֵינִן בְּפִינִים).

"את הכבש אחד תעשה בבקר וכו'. עלת תמיד וכו'"
 (במדבר כח, ד"ו) - עניני 'קרפן תמיד'

כא. ח"א נת, כל התורה - המתנגדים והמבזים והמחרפים יראי-השם, זה מחמת שמקבלים תורה מ'תלמידי-חכמים שדין יהודאין. כי 'תלמידי-חכמים שדין יהודאין, מקבלים תורתם מה'שדין' שיש להם תורה נפולה מ'אלפין נפולין'. ובאלפין אלו כתיב בשלמה: "וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף" (מלכים-א ה, יב) כי שלמה זכה להם בקדשה. אבל הם מקבלין מהם דרך הקלפות וכו'. וצריכין להתרחק מאד מלשמע מהם תורה וכו'.

ועצה ותקון לזה: היא בחינת 'תולע', בחינת 'אמונה' וכו', והוא בחינת 'אברהם', בחינת 'חסד', בחינת 'אמונה'. כי על-ידי 'אמונה' בחינת 'מין' - מתגבר על אויביו וכו'. ובה 'חסד' מתקן אלו ה'אלפין הנפולים'.

ואי-אפשר לבוא ל'חסד', אלא על-ידי שיכניס תלמידי-חכמים צדיקים לתוך ביתו. כי "המכניס אורחים תלמידי-חכמים אמתיים לתוך ביתו, כאלו הקריב תמידין", כמאמר חז"ל (ברכות י: על מלכים-ב ד, ט): "איש קדוש עובר עלינו 'תמיד' וכו'. - ובזה השמוש שעומד עליהם ומשמש אותם, זוכה ל'חסד הנ"ל, כמאמר (כתובות צו): "כל המונע תלמידו מלשמשו, כאלו מונע ממנו חסד".

ובשביל זה היה התמיד 'כבש' - כי ממנו נתתקנו ה'אלפין, בבחינת (רמיה יא, יט): "ואני כבש אלוף".

וזה בחינת 'כבש' - "שכבוש תחת יד רבו ומשמש אותם".

וזה 'תמ"ד' - גימטריא ד' אלפין [ד' פעמים: אל"ף] - שהוא תקון ה'אלפין'.

ושמענו מפיו הקדוש: "שזאת התורה, מרמז בה כל הפונות של 'פרשת התמיד' שאומרים בבקר", ובאר לנו קצת.

ועין בפונות, ותראה ותבין: שכל הפונות של 'פרשת התמיד', מבארים בתורה הזאת. כי מבאר שם: שתמיד מכניע קלפות דעשיה וכו', שהם בחינת עבודה-זרה וכו'. ו'עולת' גימטריא שם אב"ג ית"ץ וכו', שהוא ב'חסד' וכו', בסוד: "וישכם אברהם בבקר" (בראשית יט, כז; כא, יד; כב, ג). והוא סוד (ישעיה מא, יד): "אל תיראי תולעת" וכו'. ויש כנגדו בקלפה 'תולע', אשר מכלה ואוכל הכל וכו'. ועלי-פן צנה השם יתברך ברחמיו: להקריב 'עול'ת תמיד' - להתגבר 'עול'ת תמיד' שבקדשה, שהוא בחינת 'תולעת יעקב', על ה'תולע' שבקלפה' וכו'.

ודע: כי כל 'קרפן עולה', היא בבחינת 'לאה' וכו', ולכן בא 'עולת תמיד' כנגדה, כדי למתק דיניה, כדי שלא ישלט וימשל ה'תולעת הטמא, ו'תולע' יחזר ל'עול'ת'. וזה שפתוב (במדבר כח, ז): "עולת תמד", כי 'תמ"ד' גימטריא ד' אלפין שלוקחת 'לאה' וכו'.

כל זה מבאר ב'פרי-עץ-חיים', 'שער הקרבנות' פרק ד', עין-שם היטב, ותדקדק ותראה: שכל-זה מבאר בהתורה הנ"ל. כי מבאר שם: שהמתנגדים המחרפין יראי-השם, זה נמשך מהאלפין הנפולים, שאלו האלפין בקדשה הם בחינת לאה, ואצלם נעשה מזה בחינת (ישעיה ג, יג): "המעט מכם הלאות אנשים, כי תלאו גם אלקים", כאלו לואה הקדוש-ברוך-הוא מלעזר וכו'. כי מ'לא"ה' נעשה אצלם בחינת 'לוא"ה', כי הם יונקים מהדינים הקשים שב'לאה', שמשם אחיזת הקלפות הקשות, שהם בחינת עבודה-זרה הנ"ל.

וזה מה שמבאר בהתורה הנ"ל: שנופלים ב'כפירות', בחינת 'עבודה-זרה'. והתקון: "אנכי תולעת ולא איש" וכו' (תהלים כב, ז), הינו בחינת 'תולע דקדשה', שמכניע 'תולע דקלפה'.

וזה שמובא לעיל בהתורה הנ"ל: שהוא בחינת 'אברהם'. כי כן מבאר שם בפונות: ש'תולע' דקדשה, בחינת 'עול'ת תמד', הוא בחינת 'חסד', בחינת 'אברהם', בחינת 'חסד שבגבורה'. - וזה שמובא בהתורה הנ"ל שהוא בחינת: "בגבורות ישע ימינו" (שם כ, ז), הינו בחינת 'חסד שבגבורה'.

וזה שמובא שם: שעקר התקון: על-ידי שיכניס אורחים תלמידי-חכמים בתוך ביתו, שנהשב כאלו הקריב תמידין, כי 'תמ"ד' גימטריא ד' אלפין. כי עקר התקון: על-ידי בחינת 'קרפן תמד', שעולה ד' אלפין, שעל-ידי-זה נתתקנו האלפין הנ"ל, וזוכין לבחינת 'תולע דקדשה', שהוא בחינת 'עול'ת תמיד', בחינת "חסד לאברהם" (מ"כה ז, כ).

עין בהתורה הנ"ל ובפונות היטב, ותבין איך נכללו כל הפונות של פרשת התמיד בהתורה הנ"ל. עין היטב ותבין פלאות.

כב. ח"א לה, ח - כשאדם עוסק במשא-ומתן באמונה, זהו בחינת הקרבת הקרבן תמיד, והקטרת הקטרת.

כג. ח"א מד - על-ידי מהאת פנים בתפלה - יש פה בידינו לטהר אויר ארץ העמים, ולגרש אויר הטמא. ואז נטהר אויר המקום שאיש הישראלי מתפלל, ושואב אויר הקדוש כמו בארץ-ישראל.

"ועשירית האיפה סלת למנחה, בלולה בשמן פתית רביעת ההין" (במדבר כח, ה)

כה. ח"א מט, ז - על־ידי התנלות מלכות דקדשה, יתבטל מלכות דסטרא־אחרא, אבל ישראל הדבוקים בה, יקבלו חיותם, כמו שפיתוב בזהר (בראשית דף נא. על הפסוק דברים ד, ד): "וְאַתֶּם הַדְּבֻקִים בַּה' אֲלֹקֵיכֶם", שהוא בחינת 'תכלת', ד'אכלי כלא ושצי כלא', אף־על־פני־כן: "חיים כלכם היום", כי עקר החיות בא משם, בבחינת: "דוד מלך ישראל חי וקיים" (ראשי־השנה כה.). - וְזֶה בְּחִינַת 'פלה', בחינת 'תכלת' וכו'.

וְזֶה פְּרוּשׁ (במדבר כח, ה): "ועשירית האיפה סלת למנחה" וכו'. כי עקר כח ה"פלה", הינו כח בחינת 'תכלת', היא מקבילת בבחינת: "אמא אוזפת מאנהא לברתה" (הקדמת הזהר ב.). כי 'בינה, דינין מתערין מנה" (זהר ויחי רכ: ויקרא י: אתרי סה), והיא שרשן, שעל ידה נמתקין וכו'.

וְזֶה פְּרוּשׁ: "ועשירית האיפה". "איפה" - אי־פה, "מלכות פה" (פתח אליהו), בחינות "כבד אלקים" (משלי כה, ב), "מלך הכבוד" (תהלים כד). "כד איהי סליקית, מלאכיא שאלין בגינה: 'אי־פה, איה מקום כבודו" (זהר בראשית כד: תקוני־זהר כד: ועוד). "ועשירית" - זה בחינת יו"ד, בחינת 'קדשה'.

הינו: כשרוצין להמשיך 'קדשה' לתוך 'מלכות', כדי להעלות אותה בבחינת 'אי־פה'. "סלת למנחה בלולה בשמן" - צריך לחבר שני בתים להיות אחד. 'ביתא עלאה' נקרא "סלת למנחה". 'מנחה' - זה בחינת 'דינים', בחינת (ברכות כו:): "יצחק תקן תפלת מנחה". "סלת" - לשון (תהלים קיט, קיח): "סלית כל שוגים מחקיה", ש'ביתא עלאה' ממתין ומשפיר הדינים. וצריך 'שיבלל' 'ביתא עלאה', עם 'ביתא תתאה' הנקרא 'שמן', בחינת 'מלכות דוד', כמו שפיתוב (שם מה, ח): 'על כן משחה אלקים אלקיה שמן ששון'.

ועל־ידי־זה: "רביעת ההין", נעשה מ'דלתין', 'ההין' (עין בפנים התורה).

ומה שנותנין מעות (בפתחה) כשקוראין "שבת" וכו' - להורות ותרנות גדול בזה שמחלקין מעות, להורות: שה'פלה' היא בחינת 'ה"א', שמדלית נעשית ה"א, שעל־ידי־זה בא עשירות גדול, בבחינות (שפת לב: על מלאכי ג, י): "והריקתי לכם ברכה עד בלי די", "עד שיבלו שפתותיכם" וכו'. שמחלקין המעות, מורה שהגיעו לזאת הברכה, עד שהמעות אין חשוב אצלם.

וְזֶה פְּרוּשׁ: "ועשירית האיפה". 'עשירית', שהוא בבחינת 'אי־פה', הינו שפלו פיהם מלומר 'די', שיש

וְזֶה פְּרוּשׁ (ברכות כו:): "תפלות פנגד תמידין תקנום". 'תמיד' - זה בחינות 'ארץ־ישראל', כמו שפיתוב (דברים יא, יב): "תמיד עיני ה' אלקיה בה", הינו: צריך לראות שיתפלל תפלתו באוירא דארץ־ישראל, הינו: תקון מחשבות־זרות שבתפלה, שהם בחינות תפלות 'פנגד'.

ועל־ידי 'מחאת כף' - אזי הוא דר באוירא דארץ־ישראל, ויש לו אלוקי, ונתבטל מחשבות עבום. ו'תפלה' - היא בחינת 'אמונה', כמו שפיתוב (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה עד בא השמש", ותרגומו: "פרישן בצלו". ו'נגד אמונה' - הם הפירות מחשבות עבום, ותקונם על־ידי 'תמידין', על־ידי 'ארץ־ישראל', על־ידי 'מחאת כף'.

פרוש אחר: "תפלות פנגד תמידין" - שעל־ידי ה'תפלה', נתגלה 'סודות התורה', הנקראים 'כבשונו של עולם', 'כבשי דרחמנא', כמו שפיתוב (משלי כו, כו): "וכבשים ללבושך". (כמו שדרשו רז"ל על פסוק זה בחגיגה יג: דברים שהם כבשונו של עולם וכו'). ו'תמידין' הם 'כבשים', כמו שפיתוב (במדבר כח, ד): "את הכבש אחד תעשה בבקר" וכו'.

פרוש אחר: "תפלות פנגד" - הינו: ה'מחשבות־זרות' שהם 'פנגד', שהם מבבלין תפלתו. ונקראים 'מבול', שהם 'מבבלין' את תפלתו. ותקונו: שיתן צדקה לארץ־ישראל - ועל־ידי־זה הוא נכלל בארץ־ישראל, אשר עליה נאמר (בזבחים קיג. על הפסוק ביהזקאל כב, כד): "ארץ לא גשמה ביום זעם". ועל־ידי־זה נצול מ'מחשבות־זרות'.

וְזֶה: "תמידין תקנום". 'תקנום' - על־ידי 'ארץ־ישראל', שנאמר בה (דברים יא, יב): "ארץ אשר וכו' תמיד עיני ה' אלקיה בה". - גם "אוירא דארץ־ישראל מחכים" (בבא־בבא קנח:), ועל־ידי־זה נודבך 'מחו', הינו 'מחשבתו'.

כד. ח"ב ז, יא - בזמן שבית־המקדש, היה קים, היינו נקים מעוונות, כמו שפיתוב (ישעיה א, כא): "צדק ילין בה", ופרש רש"י: "כי תמיד של שחר היה מכפר על עברות של לילה, ותמיד של בין הערבים היה מכפר על עברות של יום". כי ישראל עם קדוש, לפי גדל רוחניותם ודקותם, אין יכולין לשא עליהם המשא של עוון אפלו יום אחד, על־כן אנו צריכין ה'בית' המקדש' שיכפר עלינו בכל יום, ומעת שחרב ביתי מקדשנו, אין אנו יכולים לנקות עצמנו מן העוונות, כי אין מי שיכפר בעדנו.

[ועין עוד בלקוטי־הלכות, תולעים ג - הכונות של 'קרוב־תמיד' "עולת תולע", על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב יב יצאה השעה לעולה]

לָהֶם כָּל־כֶּד עֲשִׂירוֹת. וְזֶה מַחְמַת שְׁנַעֲשָׂה מְרִבְעֵי־ת הַיִּיָּן, מִדָּל־ת ה' כְּנֹל.

"אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לָהּ" (במדבר כח, ח)

כז. ח"א טו, ה - "הַקְּדוֹשֵׁי־בְרוּךְ־יְהוָה מֵתְּאֵוָה לְתַפְלָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל" (חולין ס:), וּכְשִׁי־יִשְׂרָאֵל מֵתַפְלָלִין לְפָנָיו וּמִמְלֵאִין תְּאוּתוֹ, אִזִּי נַעֲשֶׂה כְּבִיכּוֹל בְּבַחֲנֵינָת 'אִשָּׁה', שֶׁהוּא מְקַבֵּל תַּעֲנוּג מֵעַמּוּנֵנוּ, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (במדבר כח, ח): "אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לָהּ" - עַל־יְדֵי הַרִיחַ נִיחֹחַ שֶׁמְקַבֵּל, נַעֲשֶׂה בְּבַחֲנֵינָת 'אִשָּׁה'.

כז. ח"א מא - עַל־יְדֵי רְקוּדִין - שְׂשׂוּתָה יִין הַמְּשַׁמָּת, וְנִמְשָׁכִין לְמַטָּה בְּתוֹךְ הַרְגָּלִין, הֵינּוּ שְׁמֵרְקָד, בְּזֶה מְגַרֵשׁ הַחִיצוֹנִים מִשָּׁם, וְזֹאת הַתְּלַהּבוֹת שֶׁל הַרְקוּדָה, וְהוּא: "אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לָהּ" (במדבר כח, ח). אֲבָל מִי שְׁמֵרְקָד בְּהַתְּלַהּבוֹת הַיָּצָר, זֶה נִקְרָא חֲטָא שֶׁל נֶדָב וְאִבִּיהוּא, שְׂכַתּוּב בָּהֶם (ויקרא י א): "וַיִּקְרִיבוּ אֵשׁ זָרָה".

כח. ח"א עג - מִי שֶׁמְקַבֵּל תַּעֲנוּג מֵאַחֵר, נִקְרָא 'נוֹקְבָא', רוּצָה־לְוֹמֵר לְגַבְהָ. וְנִמְצָא: כְּשֶׁהַשֵּׁם־יִתְבַּרְךְ מְקַבֵּל תַּעֲנוּג מִיִּשְׂרָאֵל מֵתַפְלָתָן, כְּבִיכּוֹל נַעֲשֶׂה 'נוֹקְבָא' לְגַבֵּי יִשְׂרָאֵל. - וְזֶהוּ שְׂכַתּוּב (במדבר כח, ח): "אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לָהּ". כִּי עַל־יְדֵי רִיחַ הַנִּיחֹחַ שֶׁמְקַבֵּל הַשֵּׁם יִתְבַּרְךְ מֵתַפְלּוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נַעֲשֶׂה בְּסוּד 'אִשָּׁה' וְכו'.

"וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (במדבר כח, יא-טו)

כט. ח"א קנא - סְגָלָה לְזָרַע שֶׁל קִימָא - שִׁיאֲמְרוּ שְׁנֵיהֶם, הָאִישׁ וְאִשְׁתּוֹ, קָדָם הַזְּיוּג: פְּרִשְׁת "וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (במדבר כח, יא-טו).

וְכֵן כְּשֶׁהִתִּינוּק חוֹלָה חֲסִי־שְׁלוֹם - יֵאמְרוּ אִז גַּם־כֵּן הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה פְּרִשְׁת "וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם".

כִּי "מְאֲרַת" (בְּרָאשִׁית א, יד) חֲסֵר וְאִ"ו" (הַקְּדָמַת הַזֵּהֵר א: וְעוֹד), שֶׁהוּא הַחִיּוֹת שֶׁל כָּל דָּבָר. וְכֵן "כַּלְת מֹשֶׁה" (במדבר ז, א) חֲסֵר וְאִ"ו גַּם־כֵּן" (זֵהֵר וַיְחִי רַלֹּו: וַיִּקְרָא ד: וְעוֹד). וְכַלְיָזָה הוּא סוּד פְּגִימַת הַלְבָנָה, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ בַּחֲנִינָת: "מְאֲרַת חֲסֵר וְאִ"ו, שֶׁהוּא אֶסְפָּרָה לְרַבֵּי חֲסִי־שְׁלוֹם" (זֵהֵר בְּרָאשִׁית יט:). כִּי הוּא אִ"ו הוּא הַחִיּוֹת שֶׁל כָּל דָּבָר, וְעַל־כֵּן חֲסֵרוֹן הוּא אִ"ו מְרַמֵּז עַל חֲסֵרוֹן הַחִיּוֹת, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ מֵיַתַּת הַבָּנִים קִטְנִים חֲסִי־שְׁלוֹם.

וּבְרָאשֵׁי־חֲדָשׁ מֵתַחֲלַת הַלְבָנָה לְהַתְּמַלְאֵת וּלְהַתְּמַקֵּן כִּידוּעַ, כִּי אִז הַגִּיעָה לְתַכְלִית הַפָּגָם וְהַחֲסֵרוֹן, וְאִזִּי תִכְף מֵתַחֲלַל הַתְּמַקֵּן וְהַמְלוּי.

וְזֵהוּ: "כַּלְת" - רְאֵשֵׁי־תְבוֹת: "כַּלְת מֹשֶׁה" - שֶׁבְּרָאשֵׁי־חֲדָשׁ נִתְמַקֵּן וְנִתְמַקֵּן בַּחֲנִינָת "כַּלְת מֹשֶׁה", שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת הַלְבָנָה, כִּי אִזִּי מֵתַחֲלַת

לְהַתְּמַלְאֵת כְּנֹל. וְאִז נִמְשָׁךְ מִבַּחֲנֵינָת "כַּלְת מֹשֶׁה", "כַּלְת מֹשֶׁה לְכָל תּוֹלְדוֹתֶם" - שְׁנִמְשָׁךְ כַּפָּרָה וְסִלְיָה וְהַמְתַּקָּה עַל כָּל תּוֹלְדוֹתֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם חַיִּים טוֹבִים וְאַרְכִּים.

וְעַל־כֵּן פְּרִשְׁת "וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" - סְגָלָה לְבָנִים.

וּבָיּוֹם הַבְּפוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לָהּ בְּשַׁבְעַתִּיכֶם, מִקְרָא קֹדֶשׁ יְהִיָּה לָכֶם, כָּל מְלֹאכֶת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ" (במדבר כח, כו)

ל. ח"א נו, בסוף - "וּבָיּוֹם הַבְּפוּרִים" (במדבר כח, כו) - זֶה בַּחֲנִינָת מְלַכּוֹת, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (תְּהִלִּים פט, כח): "אֵף אֲנִי בְּכוֹר' אֲתַנְהוּ עֲלֵיךְ לְמַלְכֵי אֶרֶץ".

"בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לָהּ" - זֶה בַּחֲנִינָת תּוֹרָה חֲדָשָׁה, תּוֹרַת הַשֵּׁם, שְׁנַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי בַּחֲנִינָת הַמְּלַכּוֹת.

"בְּשַׁבְּעַתִּיכֶם" - זֶה בַּחֲנִינָת הַדְּעַת, בַּחֲנִינָת מִן, בַּחֲנִינָת מְקוּהָ שֶׁל שְׁבוּעוֹת, מְקוּהָ שֶׁל שַׁעַר הַנּוֹיָן. וְעַל־כֵּן נִקְרָא שְׁבוּעוֹת: 'עֲצֻרַת', מְלִשׁוֹן מְלַכּוֹת, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (שְׁמוֹאֵל־א ט, יז): "זֶה יַעֲצֹר בְּעַמִּי".

"מִקְרָא קֹדֶשׁ יְהִיָּה לָכֶם" - זֶה בַּחֲנִינָת רֹחַ־הַקְּדוֹשׁ, בַּחֲנִינָת רֹחַ הַדּוֹפֵק. הֵינּוּ: שְׁצָרִיכִין לְקָרוֹת אֵת הַקְּדוֹשׁ, בַּחֲנִינָת רֹחַ הַדּוֹפֵק - כְּדִי לְהַנְצִל מ'זְחָמַת הַנְּחָשׁ, ל"ט מְלַאכּוֹת, עֲצֻבוֹת רֹחַ.

"כָּל מְלֹאכֶת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ" - לְבַטֵּל זְחָמַת הַנְּחָשׁ, ל"ט מְלַאכּוֹת, 'עֲצֻבוֹת יָדַים', כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (בְּרָאשִׁית ה, כט): "זֶה יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמֵעֲצָבוֹן יְדֵינוּ".

לא. ח"א סז, ז-בסוף - כְּשֶׁבָא כְּבוֹד חֲדָשׁ אֵל הָאָדָם וּמְלַבֵּשׁ בְּתוֹכוֹ נֶפֶשׁ דְּקַדְשָׁה, צָרִיךְ לְרְאוֹת לְהוֹלִיד אֵת הַנֶּפֶשׁ בְּנִקְל בְּלִי קִשּׁוּי הוֹלְדָה וְכו'. וְאַחֲרֵי־כֵן כְּשֶׁנוֹלֵד הַנֶּפֶשׁ, צָרִיךְ לְגַדֵּל אֵת הַנֶּפֶשׁ.

וְזֶה בַּחֲנִינָת (במדבר כח, כו): "וּבָיּוֹם הַבְּפוּרִים" - בַּחֲנִינָת 'הַלְדַת הַנֶּפֶשׁ' בְּלִי קִשּׁוּי לִילְד, בַּחֲנִינָת (יְרֻמָּה ד, לא): "צָרָה כְּמִבְפִּירָה", שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת 'קִשּׁוּי לִילְד', וְגַם הוּא בַּחֲנִינָת 'גְּדוּל הַנֶּפֶשׁ', בַּחֲנִינָת (זְכָרְיָה יב, י): "כְּהַמִּיר עַל הַבְּכוֹר", שֶׁהוּא 'צַעַר הַגְּדוּל'.

"מִקְרָא קֹדֶשׁ" - זֶה בַּחֲנִינָת: שֶׁהַכְּבוֹד שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת 'קֹדֶשׁ', כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (שְׁמוֹת כט, מג): "וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי", קוֹרָא אֵת הַרְגָּלִין, בְּבַחֲנִינָת (ישַׁעְיָה מא, ב): "צִדְקַת יִקְרָאוּ לְרַגְלֵי" (עֵין בְּפָנִים).

לב. ח"ב ז, בסוף - "וּבָיּוֹם הַבְּפוּרִים" (במדבר כח, כו) - זֶה בַּחֲנִינָת הַתְּחִלָּה, בַּחֲנִינָת (יְרֻמָּה ד, לא): "צָרָה כְּמִבְפִּירָה". וְאִיזְהוּ הַתְּחִלָּה: "בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לָהּ" - הֵינּוּ: כְּשֶׁמִּתְחִלִּין מִחֲדָשׁ לַתּוֹן צִדְקָה. וְזֶה בַּחֲנִינָת: "מִנְחָה חֲדָשָׁה" - בַּחֲנִינָת 'צִדְקָה חֲדָשָׁה', בַּחֲנִינָת

התחלת הצדקה. פי מנחה בחינת צדקה, כמו שפתוב (מלאכי ג, א): "מגישי מנחה בצדקה".

ועלידי הצדקה, נתתקן בחינת זקן. וזהו: "בשבעתיכם" - זה בחינת זקן, פי "בסיני נדמה להם כזקן" (מכילתא יתרו), פי עלידי בחינת "מנחה חדשה" התחלת הצדקה, נתתקן בחינת זקן, בחינת שבעות. ואזי נתבטל זיקתו של מצח הנחש שיונק מזקני הדור שאינם פתקונו, ונשמע קול הקריאה של יום טוב שמנלה את הרצון.

וזהו: "מקרא קדש יהיה לכם" - הינו: קול הקריאה של יום טוב שהוא התגלות הרצון, שהוא נשמע עתה עלידי הצדקה, שמכניע את מצח הנחש חכמת הטבע.

ואזי: "כל מלאכת עבדה לא תעשו" - פי עלידי התגלות הרצון נעשה יראה, ועלידי יראה נשפע חסד. ואזי אין צריכין לעשות שום מלאכה, פי נתקים העולם בחסדו, ואזי (ישעיה סא, הו): "ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו', ואתם כהני ה' תקראו". וזהו: "כל מלאכת עבדה לא תעשו" - פי אין צריכין לעשות שום מלאכה ושום עסק".

"יום תרועה יהיה לכם" (במדבר כט, א) - עניני תרועה

לג. ח"א י, ה - בתרועה, דאיהו רוחא, אתעביר אל אהר" (תקוני אהר מח). - צדיק הוא בחינת רוחא, כמו שפתוב (במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו". ועלידו נכנע רוח גבוה [אנחה], אל אהר" (שמות לד, יד), בפירות. וזה לשון תרועה, לשון (תהלים ב, ט): "תרעם בשבט ברזל" (זהר פנחס רלא), פי הוא משבר רוח גבוה, אל אהר, בפירות.

לד. ח"א נב, ה - תרועה, בחינת (שמואל ב, ה, ב): "ואתה תרעה את עמי", שהם הרועים דקדשה - שאי אפשר להתקרב להם, פי אם עלידי עזות דקדשה, שהם בחינת קולות דקדשה, בחינת קול שופר.

לה. ח"א לה, יא - אשרי העם ידעי תרועה ה' באור פנייה יהלכון" (תהלים פט, טז) - הוא בחינת העלאת אחד עשר סממני הקטרת, שבתוך העכו"ם והארצות השוכנים סביבות המשאומתן באמונה, שנתהברים אליו הניצוצות. וזה: "ידעי תרועה" - "ידעי" - לשון התהברות. "תרועה" - מלשון שבידה, פי הניצוצות הם מ'שבירת פלים'. ה' באור פנייה יהלכון" - בחינת משאומתן וכו'.

לו. ח"א ס, ט - תרועה, הוא בחינת הדבור, בחינת (משלי י, כא): "שפתי צדיק ירעו רבים".

לז. ח"ב ה, יג - תרועה, זה בחינת: "ומשה היה רעה" (שמות ג, א), בחינת תפלין, הפך רעה זנות" (משלי כט, א).

לח. ח"ב ה, יא - תרועה, זה בחינת רוח נבואה, בבחינת (במדבר כג, כא): "ה' אלקי עמו ותרועת מלך בו", ותרוממו: "ושכינת מלכיהון בהון", הינו: השראת השכינה, בחינת נבואה.

שאר עניני המועדים ושלוש רגלים - נמצאים בהמפתח לימים טובים, כל מועד במועד

עניני חצות הלילה

- תורות, שיחות, מנהגים, התחזקות -

א. ח"א נד, בסוף - וזה בחינת קימה בחצות לילה, פי "פנור היה תלוי למעלה ממטתו של דוד, וכיון שהגיע חצות לילה היה מנגן מאליו" (ברכות ג). הינו: שבחצות לילה, אז נתעורר בחינת הנגון דקדשה הנמשך מפנור של דוד, שהוא בחינת פרור הרוח טובה מתוך הרוח רעה.

ועליפן אז הזמן להתגבר לקום ולעסוק בעבודת השם, להתבודד בינו לבין קונו, ולפרש שיחתו לפניו יתברך, ולחפש הרוח טובה, דהינו הנקודות טובות שיש בו עדין, לבררם מתוך הרוח רעה. שזהו בחינת 'נגון' - פי אז עקר הפרור עלידי בחינת נגון בכלי, בחינת פנור של דוד שמנגן אז.

[ב'לקוטי הלכות, השפמת הבקר א, יב"ג: וזהו בחינת קימת חצות, שצריכין לשבר תקף השנה עלידי הנקודות טובות וכו'. וזה בחינת "פנור של דוד שהיה מנגן עלידי רוח צפון" (ברכות ג), בחינת רוח טובה, נקדה טובה הצפון וטמיר אפלו בתכלית השנה, אפלו במדרגה פחותה וכו', בבחינת (תהלים לא, ט): "מה רב טובך אשר צפנת", ואלו הנקודות טובות מנשבין בפנור של דוד, פי עלידי זה נעשין נגונים, ועליפן היה מנגן מאליו עלידי זה, ועלידי זה מתעוררין מהשנה בחצות הלילה בתקף השנה וכו'].

ב. ח"א קמט - חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך" (תהלים קיט, סב). חצות הוא מסגל כמו פדיון, פי הוא המתקת הדינים. פי צדק, דינא; ומשפט, רחמי" (זהר קדושים פה: בלק קפד). וזהו: "על משפטי צדקך", הינו ש'צדק' גובר על משפט. התקון לזה: "חצות לילה אקום".

ועקר חצות, הוא תמיד אחר ששה שעות מתחלת הלילה, הן בקיץ והן בחורף, ואז מתחיל זמן חצות. ונמשך עד גמר אשמורה שניה, דהינו שתי שעות.

ג. ח"ב סז - והנה מה שעבר אין, פי כבר נשרף בית מקדשנו. אך בעת שהשם יתברך מצפה לשוב אלינו

אפרעכענען בייטאג (העבודה הראשונה ביום, צריך יהודי לקום בחצות בתרף, ובקנין בהשקמה - ועם השנה להתחשבן ביום) (אוצר-נחמני פט).

ח. אבני-ה-ברזל, שיחות וספורים מרבנו ז"ל נו - פעם אחת שאלו אנ"ש לרבנו ז"ל, בענין חצות: "אם יכולים להיות נעזר עד חצות ולומר חצות"!

והשיב להם רבנו הקדוש: "שעקר העבודה של חצות הוא, לקום מהשנה ולומר חצות"!

ט. לקוטי-הלכות, השנמת-הבקר א, יג - בחצות הלילה, השכינה כפיכול בתכלית המעוט פידוע, בבחינת נקדה' לבד. ואז הוא התגברות השנה.

ואז דיקא צריך כל-אחד מי שנוגע וראת-השם בלב, להתגבר בהתגברות גדול מאד להתעורר מהשנה אז. וזה בחינת שמתעוררים מתקף השנה והסטר"א אחרא עלידי נקדה טובה לבד וכו'.

י. לקוטי-הלכות, השנמת-הבקר א, יד - וזה שכתוב בזהר-קדש (בראשית - על שיר-השירים ת, יג) לענין קימת חצות: "היושבת בגנים, בגנותא וטנופא דהאי עלמא שפלה" וכו'. שאף-על-פי שהאדם במדרגה התחתונה, בגנותא וטנופא, אף-על-פי-כן השם יתברך והמלאכים ונשמות הצדיקים שבגור-עדן מקשיבים לקולו, בחינת (שיר-השירים שם): "חברים מקשיבים לקולך", שזהו עצמו בחינת קימת חצות. ולעיל הבאתי פסוק זה "היושבת בגנים", לענין הנקדה שיש בכל אחד שמונחת במקום שמונחת וכו', ועתה מבאר הענין היטב.

יא. לקוטי-הלכות, השנמת-הבקר א, טו - עקר הגאולה בכלל, ובפרטיות גאלת הנפש של כל אחד ואחד, תלוי בידיעה והשגה זאת - לבון היטב נקודות חצות לילה.

דהינו: בשמתגבר תקף השנה על נפש הישראלי, ורוצה להפילו לגמרי חסו-שלום, עלידי רבוי עונותיו וקלקוליו, עד שבמעט במעט יפל לגמרי רחמנא-לצלן - אזי דיקא יאיר השם-יתברך עליו בחסדו, שיזכיר את עצמו בהנקדות טובות שבו, ויחיה את עצמו. שזהו בחינת קימת חצות, שאז השכינה' שהיא פלליות נפשות ישראל, בתכלית הקטנות והמעוט, ואז היא צועקת בקול מר להשם-יתברך וכו', ואז השם-יתברך מעורר רחמיו, וממשיך חוט של חסד וכו', פמוכן פליזה בכתבים.

יב. לקוטי-הלכות, השנמת-הבקר א, טז - ועל-פן היתה גאלה הראשונה בחצות דיקא. וכן גאלה האחרונה שאנו מקוים במהרה בימינו, תהיה עלידי בחינת חצות, עלידי הפשרים והיראים העומדים

ולחזר ולבנות בית-מקדשנו, ראוי לנו שלא לעבב חס' ושלום' בנין בית-המקדש', רק להשתדל בבנינו.

על-פן מאד צריך לזהר לקום בחצות, להיות מתאבל על חרבן בית-המקדש', פי אולי בגלגול הראשון היה הוא הגורם שיחרב הבית-המקדש, ואפלו אם לא, אולי הוא מעבב עתה בנין בית-המקדש', ונחשב גם-כן כאלו הוא גרם להחריבו.

והשם-יתברך הבטיח לכל המתאבל על ציון: "לשום לאבלי ציון פאר תחת אפר" (ישעיה סא, ג), "פאר תחת אפר" דיקא.

"פאר" - זה בחינת ה'מחין', בחינת 'תפלין', בחינת 'ראש-בית', בחינת 'פלליות הגונין', בחינת: "תלת גונין דעינא ובת-עין" (תקוני-זהר קכ"ו), בחינת "מאורי אור" (זהר בראשית כא, ויקהל רח), בחינת 'שבת' המאיר ל'בית-המקדש'. "תחת אפר".

"אפר" - זה בחינת "מאורי אש" (זהר שם), שהוא ההפך מהנ"ל. הינו: שיהיו נכנעין 'מאורי אש', שעל-ידם נשרף ה'בית-המקדש'. ויתגברו 'מאורי אור', שהם קיום ה'בית-המקדש'. וזהו: "פאר תחת אפר".

נמצא: שעלידי שהוא מתאבל על הבית-המקדש - על-ידיזה מכניע 'מאורי אש', ומתגברין 'מאורי אור', שהם בחינת 'שבת'.

ד. ח"ב קא - עלידי אמירת 'תקון חצות', יכולין לפרש שיחתו את כל אשר עם לבבו, כמו עלידי 'התבודדות', פי מסתמא אין אומרים 'חצות' על העבר. ועקר אמירת 'חצות', הוא על מה שנעשה עכשו עם האדם. וכשיאמר 'חצות' בבחינה זו, יכולין למצא כל אשר עם לבבו בתוך אמירת 'חצות'.

ה. שיחות-הר"ן רסח - "איכה נחרב האולם" וכו'. "עד אן יצעק בשבי" וכו'. "עד אן" וכו'. "בן אמתך" וכו' (תקון חצות). ורמז עלי: "כמה אני צריך לצעק זאת לפניו יתברך". ותפס לדגמא איך הם מעוררים הלב. ואמר אותם בגנון חצות, בקול נעים עמק מאד.

ו. שיחות-הר"ן רסח - גם מהחרוז "דודי ירד לגנו" (תקון חצות), ספר ושבחו מאד - פי הוא מדבר מופנה של פנסת-ישראל עם השם-יתברך, ומעורר הלב מאד.

ז. שיחות-הר"ן שא - עקר עבודת איש הישראלי, הוא בחרף לקום בחצות לילה, ובקנין כשהלילה קצר מאד (בחוץ-לארץ), שאז אין עומדין בחצות, אז יזהר לעמד בבקר השכם בעלות-השחר.

[די ערשטע עבודה פון טאג, דארף א איד אויפשטיין חצות אין ווינטער, און פארטאגס אין זומער - און מיטן שלאף, זיך

בכל לילה בחצות, שעלידייזה הם ממשיכים על-עצמם בחינת קדשת חצות לילה, שאז מתעורר הסד גדול, שעלידייזה זוכין להמשיך עליהם תמיד בחינת התעוררות השנה שבחצות לילה.

דהינו: שבכליעת שרועים להפיל עליהם שנה וקטנות גדול מאד, אפלו אם מפילים אותם כמו שפמילים, אפלו אם עבר עליו מה שעבר, אה-על-פי-כן יתעורר תמיד דיקא מתוך תקף הקטנות בבחינת קימת חצות, דהינו על-ידי בחינת ה"עוד מעט טוב" שמוצא בעצמו.

יג. לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר ב - וזה בחינת קימת חצות - שמשברין ה'שנה', שהוא בחינת 'תאות-ממון', ומתאבלין על ירושלים וחרבן בית המקדש, ועלידייזה בונין אותו.

ועל-כן חצות ממתיק דינים - פי משברין את ה'שנה', שהיא בחינת 'מיתה' בחינת 'כפירות', כי "כל זמן שיש עבודה-זרה בעולם, חרוץ-אף בעולם" (ספרי פרשת ראה). ועל-ידי קימת חצות, מקימין את האמונה, וממשיכין הסדים.

וזה שאמר רבנו (לקוטי-מוה"ר ח"א קמט): "שחצות מסגל כמו פדיון". כמו 'פדיון' דיקא, כי ה'פדיון' הוא בחינת 'צדקה', שמשבר 'תאות-ממון', וממתיק הדינים. וכן 'חצות' הוא 'שבירת השנה', שהוא בחינת 'תאות-ממון' כנ"ל, שעלידייזה ממתיקין דינים כנ"ל.

יד. לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר ד, ה - וזה בחינת קימת חצות, שאריכין להתגבר מאד לקום בחצות לילה, להתאבל מאד על חרבן בית-המקדש, ועל-ידייזה עקר עלית המלכות מן החצונים והקלפות. פי כשמתאבל על חרבן בית-המקדש, פאלו עוסק בבנינו, פי "כל המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה בשמחתה" (תענית ל:). ועלידייזה ממשיך על עצמו קדשת הבית המקדש, ששם עקר אור-הפנים שממשיכין בשלש רגלים, שהיו צריכין לעלות אל הבית-המקדש לראות את פני השם, כדי לקבל אור-הפנים.

נמצא: שעקר אור-הפנים בבית-המקדש. ועל-כן צריכין לקום בחצות, ולהתאבל מאד על חרבן בית המקדש, ועלידייזה יזכה לפי בחינתו, לראות [עכשו] בשמחתה, ולהמשיך על-עצמו משם חיות, מאורי-הפנים שמאיר שם, להחיות בחינת המלכות, בחינת חכמה ותאה, כדי לזכות להשגות אלקות. - וזה שמזכירין עלית רגלים ב'תקון חצות' וכו'.

טו. לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר ה, ד - וגם מי שאינו יכול לעמד בחצות, צריך להתגבר על-כל-פנים לעמד קדם אור היום לעסק בתורה ותפלה.

טז. לקוטי-הלכות, חלקת-שתפים ה, טו - ועל-כן צריכין לזהר מאד לקום בחצות, ולישב על הארץ, ולהתאבל מאד על חרבן בית-המקדש, כמו שכתוב (איכה ב, י): "ישבו לארץ ידמו זקני בת ציון" וכו'.

כי מי שרוצה לחוס על-עצמו לזכות לחיי-עולם, גם עתה בדורות האלה אשר אין יודעין היכן הראש-בית האמתי, צריכין לקום בחצות לילה, ולישב על הארץ, ולהתאבל מאד על חרבן בית-המקדש וכו'.

[אבל העולם נזהר, שלא לישב על-גבי קרקע ממש, אלא פורסין מחצלת וכדומה, ויושבין עליו (עין בראשית, ש"ר וישלח יא), וגם זה נחשב כמו שיושבין על הארץ, פי מורידין את-עצמם ויושבין סמוך לארץ, ונתקנים בננו מקרא שכתוב: "ישבו לארץ" וכו' (שערי-צדיק ח"ד קד, עמוד ק)].

יז. לקוטי-הלכות, ערובי תחומין ו, יא - התרנגול ממנה לעורר בני-אדם מהשנה בחצות לילה וכו', ועל-כן כל השירה של התרנגול, הוא בענין התעוררות השנה, כמו שכתוב ב'פרק-שירה' פרק ד': "תרנגול אומר וכו', בקול ראשון אומר וכו', בקול שני אומר" וכו'. וכל אלו השירות שאומר בכל השבעה קולות, הם בחינת התעוררות השנה, שעוסק לעורר מהשנה, מחצות לילה עד אור היום.

שמי שאינו מתעורר בחצות ממש, על-כל-פנים יתעורר מהשנה שעה אחר חצות. ואם גם אז לא יתעורר, על-כל-פנים יתעורר עוד שעה אחר-כך. וכן קורא קול אחר קול, עד אור היום, שהם שבעה קולות - וככלם הם בחינת התעוררות השנה.

יח. פוכבי-אור, שיחות וספורים ל - על-כל-פנים יקום שעה או שתיים קדם אור הבקר, ובקיץ על-כל-פנים בהשפמה בכל האפשרות.

שמעתי מאבי ז"ל בשם מוהרנ"ת ז"ל: שזה מה שנוצר ב'פרק-שירה' שבעה קולות מהתרנגול וכו', שאם לא יתעורר בחצות, יקום על-כל-פנים אחר-כך בכל האפשרותו להקדים וכו'. וזה הכלל נמצא למוהרנ"ת ז"ל גם משאר עבדות.

יט. שיח-שרפי-קדש ח"ו מב - מוהרנ"ת ז"ל כשהיה אומר בגמרא אמירת תקון חצות המשניות ממסכת תמיד: "בשלשה מקומות" וכו' - היה אומרם בהתחדשות ובהתלהבות גדולה מאד.

כ. באור-הלקוטים ח"ב יב; פוכבי-אור, שיחות וספורים כו; אבני-ה-ברזל כ - כן היה מנהג מוהרנ"ת ז"ל אחר פטירת רבנו ז"ל: שב'בין-המצרים' היה אומר תקון חצות, בקעלער [מרתף] עמק, ובפרט בתשעה באב היה סוגר את-עצמו כל הלילה עד חצות היום.

ופעם אחת אמר: "איך קען מיר מערער נישט קיין דאס הארץ, נאר 'תשעה באב' און 'בין המצרים' ביי די קנינות, און א נאנץ יאהר ביי תפלת הצות, כאטש קלאגן אויף דעם חורבן [בית המזבח בכלליות ובפרטיות], וואס מען איז נישט אזוי ווי מען דארף צו זיין".

[איני יכול לקרר את לבי, רק בתשעה באב ובימי 'בין המצרים' באמירת הקינות, ובכל ימות השנה בתפלת הצות. לכל הפחות לבכות על החורבן, מה שאיננו כמו שצריכים להיות].

כא. באור הלכותים ח"ב יב; פונגי אור, שיחות וספורים נז - שמעתי מאבי ז"ל, ששמע ממוהרנ"ת ז"ל: "שעקר שבירת לבבו בחצות וקנינות, הוא בהרגשתו מלת 'איכה'" (איכה נחרב, בקינות שבתקוני חצות - עין שיחות הר"ן רסח).

כב. אסף מכתבים הגרי"מ שנטער ח"ב עד - רבנו ז"ל אמר פעם למוהרנ"ת ז"ל: "שפשיצעק בחצות על היכלי אבפה יומם וליילה, יכון על היכלי דיקא, הינו על המוח שלו עצמו".

כג. אבני הברזל, שיחות וספורים ממוהרנ"ת ז"ל טו - פעם אחת היה ישן רבי נחמן מטולטשין ז"ל בחדר מוהרנ"ת, ושמע שמוהרנ"ת אמר אז תקון חצות, ואמר: "אתה יודע רזי עולם", "דו ווייסט דעם סוד פונעם רבין, ווי דער רבי איז א סוד ביי דער וועלט [אתה יודע את הסוד של הרבי, איך שהרבי הוא סוד אצל אנשי העולם], ואותי קרבת לרבי פזה!" - והתחיל לבקש להשם יתברך: "שיצית רבנו ז"ל, ויתקרב אליו באמת".

כד. פונגי אור, אנשי מוהר"ן ח"א נא - רבי דוב מטשעהרין ז"ל, היה רוצה לקום בחצות, והיה מצוה לנכרי להקיץ אותו, וכשהקיצו והלך לו שוב היה ישן, וראה פי זאת אינו עצה. על-כן נתישב בדעתו וצוה להנכרי שלא ילך ממנו, עד שיקום ממטתו וילבש עצמו, וכן עשה. ומחמת זה נתבלבל קצת, והיה לו באב ראש, והיה לו יסורים גדולים, ממש שבמעט שלא יצא מדעתו.

ואחר-כך פשנתקרב לרבנו ז"ל, התנצלה אמו עליו לפני רבנו ז"ל על שנתבלבל ממעוט השנה, ואמר לו רבנו ז"ל: "שלאה און עס, נאר היט די צייט [תישן ותאכל, רק תשמר את הזמן], ולאחר זמן תבא עוד הפעם אלי, ותשאל ממני איך להתנהג". וכן היה, ואמר לו אז: "שיקום בכל לילה בשעה שלש", "דיין חצות וועט זיין דריי אזייגער" [החצות שלך יהיה בשעה שלש]. וכן הוה (והיו אנשי הבית המדרש שהיו נעורים יודעים, פשרבי בער הולך, אז היא שעה שלש).

כה. שיח שרפי קדש ח"ב תרעט - חנה צירל בתו של מוהרנ"ת ספרה: שאותה עבודת החצות שהיה מקים אביה, באותן שלש השנים שהיה משלח מברסלב

לנעמירוב, לא ראתה אצלו מקדם לזה. והיה הולך אז פעמים למקוה, פעם לפני חצות, ופעם לפני התפלה.

כו. טובות זכרונות נו - דרכו של מוהרנ"ת היה תמיד, בחצות הלילה היה הולך מביתו למקוה.

כז. שיח שרפי קדש ח"ב תרצו - בשנה הראשונה לאחר פטירת רבנו, היה אומר מוהרנ"ת בכל חצות לילה, את הפרק: "אני הגבר ראה עני" שבמגילת איכה (א"פ), כדי לנחם את עצמו על הסתלקותו של רבנו.

כח. שיח שרפי קדש ח"ב תרצז - מוהרנ"ת היה נוהג לומר בתשעה באב, את מגלת איכה והקנות וסדר התפלה וכו', בחדר סגור, והיה שוהה בו כל הלילה עד תפלת המנחה שלמחרת.

כט. שיח שרפי קדש ח"ב תשפו - בטעפליק דר אחד מאנ"ש ושמו היה רבי פייוול, אולם תושבי העיר פנוהו: 'פייוול אשרנו', משום שהיה נוהג לקום לערף את תקוני החצות בכל לילה ולילה בעת חצות, ולאחר שגמר את אמירת התקון, לרוב שמחתו ששמה בזה שזכה לעמד ולהתעורר בעת רצון פזה, היה רוקד ומזמר לעצמו התיבות: "אשרינו מה טוב חלקנו" וכו'.

והנה מוהרנ"ת בעת שהיה בא לבקר בטעפליק, היה רבי פייוול בא לקראתו ומקבלו בשמחה רבה, פעם כשהגיע מוהרנ"ת לעיר, ולא בא רבי פייוול לקראתו בין שאר אנ"ש שבאו לקבל פניו פנוהו, שאל מוהרנ"ת את אנ"ש: "היכן רבי פייוול?! - ועמדו כמתמידים, פי לא הבינו תחלה למי מתכוון, עד שנענו מעצמם ואמר: "אה, פונתכם בודאי על פייוול אשרינו!" הוא כבר נפטר והלך לעולמו!

באמרם זאת, הבחין מוהרנ"ת ז"ל: שמשום מה היה הוא ללעג בעיניהם, נענה ואמר: "ובכן אומר לכם: עונש עולם התוהו שיענש רבי פייוול יהיה, שיקום שם בחצות הלילה ויערף את התקון, ולאחריה ירקוד ויזמר לעצמו אשרינו, ולאדם אחר יהיה עונש עולם התוהו, כפי מעשיו שעשה בעולם הזה" [נו, נו, זאג איך אייך, זיין עולם התוהו וועט זיין, אז ער וועט דארט אויפשייין חצות, און טאנצן אשרינו].

[ב'עלים לתרופה, א ואתחנן תקצה: ועל-כן גם עתה אשרינו מה טוב חלקנו, ובודאי רבי פייוול צדק בדבריו בהתפארו אשרינו בכלי-פעם, וגם עתה אנו צריכין להחיות עצמנו בזה, כדי שיהיה לנו פח לומר הקינות בכל לב, ולשבר לבנו פראוי כל אחד, על חלקו שיש לו בחרבן בית-המקדש, וצרות ישראל בכלל ובפרט].

ל. ימי התלאות; שיח שרפי קדש ח"ג קנא - שכנו של מוהרנ"ת ז"ל בשם רבי יונה, היה מקורב לצד

החולקים, אולם אף-על-פי-כן לא הציק לו. כששאלו על-זה אחד מחשובי המתנגדים: "וכי אמת שגם אתה מתומכיו ומצדד לטובתו?! - ענה לו: "וכי מה אעשה, אשר בכל לילה מתעורר אני משנתי מחמת קולות של מוהרנ"ת הקם בחצות לילה, ומקונן בלב מר, בפרט בשאומר הפסוק: "מי זה מלך הכבוד". ובקולו אינו מניח לי לישן כלל, עד שמרים אותי ממשכבי, ער טראנט מיר אונטער". ואיך יכול אני בקומי בבקר, לזרק אחריו אבנים ולבזותו!?

לא. שיח-שופי-קדש החדש ח"ג קעא - מוהרנ"ת
 ז"ל פרש בך הכתוב (משלי ו, ט): "עד מתי עצל תשכב מתי תקום משנתך" - שעל 'שכיבת לישון', אומר החכם: "מתי תשכב לישון?! - פי אם תשכב לישון באחור זמן, כמנהג העולם שמבלים זמן רב מתחלת הלילה עד ששוכבים לישון - אם-כן "מתי תקום משנתך"?! - פי מכרחין לישון במה שהגוף מכרח לישון.

על-כן צריכין לזרז בפליקה, להשתדל לשכב לישון במקדם האפשרות. ועל-ידי-זה ממילא יכולין אחר-כך לקום בבקר בלי עצלות כלל.

לב. צואת הריב"ש (הבעל-שם-טוב זיע"א) **כ"ז - יהא**
 זהיר מאד לקום בחצות הלילה. אם אינו קם שלא מחמת אונס, הוא בנדוי למעלה חס-ושלום. ויהפך הלילות לימים, ויישן ביום במה שעות, כדי שיספיק לו מעט שנה בלילה.

ורבנו הבעל-שם-טוב התיר לישן אפלו ששה שעות ביום, למי שמתנהג לקום בחצות (שערי-צדיק ח"ד מכתב קו, עמוד קלו).

וב'טעם זקנים' (מרבי לו יצחק בענדער ז"ל - קונטרס י"ג), **החמיר בענין השנה ביום עליפי הזהר והאריז"ל** (ענין בשלחן-ערוך אורח-חיים סימן ד, וב'שערי-תשובה' שם, וב'שערי-תשובה' להאריז"ל פרשת ואתחנן), ענין שם באריכות: שמעדיף שיחזרו לישן אחרי השעות של חצות מלישן ביום, וגם מאריך שם ההנהגה המתאימה לבחורי ישיבה - וב'שערי-צדיק' (ח"ז מכתב ש"י) כתב: "שאינו בזה ברור גמור!"

וכל-אחד יעשה כפי מה שקבל מרבותיו, וכפי תכונת נפשו, ויצעק הרבה להשם-יתברך: שיורהו בזה הדרך הנכונה. (וב'דמב"ם' הלכות תלמוד-תורה ג, יא): "אף-על-פי שמצוה ללמד ביום ובפליקה, אין אדם לומד רוב חכמתו אלא בלילה. לפיכך מי שרצה לזכות בבתי-התורה, יזהר בכל לילותיו, ולא יאבד אפלו אחד מהן" (וכו').

וב'שערי-הפונות' (דושי-הפליקה ה): נדע: כי העקר הוא, שצריך להשתדל בכל כחו לעסוק בתורה כל חצות-לילה, עד שיעלה עמודי-השחר, וילך להתפלל, ולא יפסיק בשנה כלל, ודבר זה אין למעלה ממנו. אבל אם אין באדם יכלת להיות נעור כל חצות אחרונה של הלילה, אז יקום ממש בחצות, ויבכה על החרבן כמו חצי שעה, ואחר-כך תעסוק בתורה שעה אחרת וכו', ואחר-כך תחזור לישן, ובלבד שתחזור ותקום כמו חצי שעה קדם עלות-השחר,

ותחזור לעסוק בתורה, באפן שקדם שיעלה עמודי-השחר, תהיה מתקשר עם השכינה וכו'. וכאשר הגיע עלות-השחר, אשר אז עולה השכינה עם דודה וכו', הנה ימצאוהו נעור, ומתקשר עמה, בסוד בני היכלא דמטרוניתא, ותעלה אותה עמה בעת עלותה בתפלות-השחר. וזהו-סוד (תהלים נג, ט): "אעירה שחר", "אני מעורר השחר" - פי העקר הוא שיהא נעור בעת עמודי-השחר.

לג. שיח-שופי-קדש ח"ה תקח - החוזה מלובלין
 זצ"ל, כשעורר אנשיו לקימת חצות, היה אומר: "צריך להתמיד בקימת חצות, ולהיות נעור בזמן קדוש זה, אף אם על-ידי הנהגה זו ישן האדם כמה שעות ביום".

לד. שיח-שופי-קדש ח"ה תצה - רבי אליעזר בן רבי ר' אלימלך מליזענסק זיע"א, שבח את אמו על-זה שהיתה מעוררת את אביו לקימת חצות, והיתה פונה אליו בדבורים כמו: "רבי אלימלך, איך יערב לך שנתך בשגזרות פאלו וכאלו יש על ישראל, קום התפלל ושפך שיחתך לפני קונך שירחם עליהם".

לה. שיח-שופי-קדש ח"ו תקמט-תקנו; אבני"ה ברזל ב - הצדיק רבי ר' זושא מאניפולי זיע"א, היה מתעורר וקם מדי לילה לקימת חצות בהתעוררות גדולה מאד, ושמעו איך שאומר וכופל לעצמו: "זושא זושא, בית-המקדש עדין הרב, והנה שוכב עדין במטה".

לו. שיח-שופי-קדש ח"ג תרכב - שכנו של רבי ר' זושא זיע"א, היה סגדלר במקצועו, והיה עובד במנעליו עד מאחר בלילה לאחר חצות, ושפחו רבי זושא ואמר: "טוב שהוא ער, יעסק האדם אז במה שיעסק, העקר שלא יישן".

לז. שיח-שופי-קדש ח"ה שנה - רבי שמואל שפירא ז"ל פרש המשנה (זבחים פ"ה מ"ח, ב'איהו מקור): "הפסח, בגימטריא נחמ"ן". "אינו נאכל אלא בלילה", שאז עקר העבודה שבעבודת-השם (שיחות הר"ן שא), "ואינו נאכל אלא צלי", מלשון 'צלותא ובעותא', לשון 'תפלה'. "ואינו נאכל אלא עד חצות" - שבו תלוי הכל, וממנו התחלת כל העבודה.

לח. שיח-שופי-קדש ח"ז רמ - אנ"ש היו אומרים ומרמזים בגדל מעלת עבודת קימת חצות לילה, שעל-פן קבע בעל השלחן-ערוך לראש חבורו את עבודה הזו, באורח-חיים סימן א - לרמז: שכל המשך הארבע חלקי שלחן-ערוך המקיפים והסובבים את האדם בכל שעות יומו בכל ימי חייו - זקוקים הם לשעות קדושות אלו של עבודת חצות לילה - ובתפלותיו ולמודו בשעות קדושות אלו, יזכה לקים בשלמות כל דיני התורה שבארבעה חלקי שלחן-ערוך.

לט. שיח-שו"ת קדש ח"ו רעה - היו אנ"ש משבחים ומהללים בגדל מעלת קימת חצות לילה ועסק התורה בו, ואמרו שרבנו באמרו "חצות מסגל כמו פדיון" (לקוטי מוה"ר ח"א קמט), הרי שגלה לנו רבנו: שמעלת אלו השתי שעות, חשובים הם כמעלת יום הכפורים שהוא יום אחת בשנה, ואז הוא יום פדיון פדות נפשנו הגדול - ואם נשפיל ונבין לקימו פראוי וכנכון, נזכה לפדיון ביום הכפורים, מדי לילה בלילה.

מ. סדר-היום, תקנות והנהגות לרבי יצחק ברייטער ז"ל - ומי שאנוס מאד, וקשה לו לקום בכל לילה בחצות, על-פלפנים יתגבר לקום פעם-אחת בשבוע.

מא. אוצר נחמני קסא - שמעתי מרבי גדליה בענגער ז"ל: פעם-אחת דבר רבי אברהם בן רבי נחמן ז"ל, שיחה נוראה בענין מעלת קימת חצות. אחרי שגמר שיחתו, אמרתי לו באנחה כבדה: "אוי רבי אברהם, וואס זאל איך טוהן איך בין א גרויסער פעפער, ס'איז מיר זייער שווער אויפצושטיין חצות". אמר לי רבי אברהם: "שטיי זע אויף א שעה צוויי נאך חצות, ס'איז אויך גוט". אמרתי לו: "דאס איז מיר אויך שווער". אמר לי: "שטיי זע כאטש אויף פארטאגס".

שוב אמרתי לו: "איך שטיי אויף קוים צום דאווענען". אמר לי: "אויב אזוי היט זע אפ דעם טאג". "אז דער בעל-דבר האט דיר געגעבן א קלאפ ביינאכט, גיב אים א קלאפ בייטאג". - כלומר: תשתדל לפחות למלא את כל היום בתורה ותפלה ועבודת-השם, ואל תתן להבעל-דבר שיכלה לך הזמן לריק חסוֹשֶׁלום.

[אוי רבי אברהם מה אעשה, אני בעל שנה חזקה, קשה לי לקום בזמן חצות". אמר לי: "קום שעה או שנים אחרי חצות, גם זה טוב". אמרתי לו: "גם זה קשה לי". אמר לי: "קום לפחות בהשקמה לפני עלות-השחר". שוב אמרתי לו: "אני קם בקשי להתפלל". אמר לי: "אם-כן תשמר לך את היום". הבעל-דבר הפה אותך בלילה, תכה אותו ביום].

מב. זקני אנ"ש - רבי אברהם בן רבי נחמן ז"ל אמר: "כמו שישראל נבחרו מפל השבעים אמות, כמו-כן שתי השעות של חצות לילה, נבחרו מפל היום".

מג. זקני אנ"ש - רבי אברהם בן רבי נחמן ז"ל היה רגיל לומר: "כל חצות שאני חוטף בזה העולם, זוהי החיות שלי, זוהי העשירות שלי לנצח נצחים".

מד. נוכחי-אור, שיחות וספורים נח - גם כל אשר הוסיף רבנו ז"ל על השלשה תפלות ביום, והזהיר

למקרביו לשיח ולספר לפני השם-יתברך בכל יום כל מה שעובר עליו - נכנס לסוג 'תפלת חצות' - אשר לדעת האריז"ל יש בה הכרח ונחיצות גדול מאד. פי גם האפלה והחשך הרוחני אשר בלב האדם, הוא מתאחד עם האפלה והחשך הגשמי, כמובן מדבריו הקדושים. והנתעורר מאמצעות האפלה והחשך הזה לקונו ולבקש לפני השם-יתברך, נקרא גם-כן בשם תפלת חצות.

רק מחמת זה בעצמו שהם מתאחדים זה בזה, מסגל יותר לכון זאת התפלה בחצות לילה ממש. וכן מבאר מדבריו הקדושים (לקוטי מוה"ר ח"ב קא): "שעקר אמירת תקונו-חצות, הוא על מה שנעשה עכשו עם האדם, ושיש לפרש בזה את שיחתו לפני השם-יתברך בכל אשר עם לבבו".

מה. שיח-שו"ת קדש ח"ח קמט - רבי לוי יצחק בענגער ז"ל אמר: לא היה בין אנ"ש הנהגה מיוחדת מה לעשות בדוקא בעת חצות לילה - פי כל אחד נהג אחרת באותן שתי שעות, זה אמר התקון, וזה עשה התבודדות, וזה למד, וזה הלך למקוה, וכדומה.

והנכון: שכל-אחד יעשה הטוב בעיניו, אם בתורה אם בתפלה, העקר הוא שינצל אותן שתי שעות לטובה, ואי-אפשר לומר לאחד עשה כך או כך בדוקא, פי "כל לבבות ה' דורש". ואמר: "שזו הזכות עצמו שמתעורר וקם בחצות, זכות זו עצמה תכון את כל-אחד, שיעשה הנכון לתקון נשמתו באותו הזמן".

ספר המדות - עניני 'חצות'

[א] על-ידי אמירת 'תקון חצות', נצול מגנבים. (גנה וגזלה ח"ב ה)

[ב] על-ידי 'תקון חצות', נמתק הדין. (המקמת-דין מה)

[ג] 'תקון חצות', הוא סגלה לפבור. (כבוד ד)

[ד] על-ידי 'קימת חצות', יזכה להבין את התורה ולדרש אותה. (למוד עט)

[ה] מי שפסק מדברי-תורה לךברים בטלים, תקונו שיקום חצות. (למוד פ)

[ו] 'תקון חצות', מסגל לחלושי הראות. (ראיה ח"ב ד)

[ז] על-ידי 'תקון חצות', מזפירין לפני הקדוש-ברוך-הוא, את הטובות שהבטיח לישראל. (תפלה נח)

שאר עניני 'בין-המצרים', גלות וגאלה - יופיעו בעזרת-השם בגליונות הבאים -

לקוטי תפלות להתעורר ב'חצות הלילה'

שנזכה להתעורר ולקום בחצות הלילה, ולומר תקון חצות, ולאונן ולקונן אז על חרבן בית המקדש וכו'.

לקוטי תפלות ח"א נד

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נד, ויהי מקץ, זכרון - לעיל ענני 'חצות הלילה' אות א)

וְתַעְזְרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי, שְׁאֲזַכֶּה לְקוּם בְּכָל לַיְלָה בַּחֲצוֹת מִמֶּש, וְלֹא יַעֲבֹר עָלַי חֲצוֹת לַיְלָה בְּשָׁנָה לְעוֹלָם, רַק אֲזַכֶּה לְהַתְעוֹרֵר וּלְקוּם בְּכָל לַיְלָה בַּחֲצוֹת מִמֶּש, כָּל יְמֵי חַיֵּי לְעוֹלָם, חֵק וְלֹא יַעֲבֹר. וְאֲזַכֶּה אֶז לְהַתְגַּבֵּר בְּאֵרֵי לְעֶסֶק בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה בְּאֵמֶת, "עוֹרָה כְּבוֹדֵי עוֹרָה הַנֶּבֶל וְכִנּוֹר אֶעִירָה שְׁחַר".

לקוטי תפלות ח"א פח

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קטט, 'חצות' - לעיל ענני 'חצות הלילה' אות ב)

"חֲצוֹת לַיְלָה אֶקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֵי צְדָקָךְ". מְלֹא רַחֲמִים, הַמְעוֹרֵר יְשָׁנִים וְהַמְקִיץ נִרְדָּמִים, חוּס וְחַמֵּל עָלַי, וְזַכֵּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁאֲזַכֶּה לְקוּם בְּכָל לַיְלָה וּלְלַיְלָה בַּחֲצוֹת מִמֶּש כָּל יְמֵי חַיֵּי.

וְאֲזַכֶּה לְהַתְעוֹרֵר מִשְׁנָתִי בַּחֲצוֹת לַיְלָה, בְּזִרְזוּת גְּדוֹל, בְּלִי שׁוּם עֲצָלוּת וְכִבְדוֹת כָּלֵל. וְלֹא תִתְגַּבֵּר עָלַי הַשָּׁנָה וְהַתְרַדְמָה חֲסִינְשָׁלוֹם, וְלֹא יוֹכֵל שׁוּם דְּבַר לְמַנוּעַ אוֹתִי מִזֵּה. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחֲסִדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, תְּעוֹרֵר הַרוּחַ צְפוּנִית הַמְּנַשְׁבֶּת בְּכִנּוֹר שֶׁל דָּוִד בַּחֲצוֹת לַיְלָה, וּמִשָּׁם יִמְשֹׁךְ עָלַי הַתְּעוֹרְרוֹת, לְהַתְעוֹרֵר תְּמִיד מִשְׁנָתִי בְּעַת חֲצוֹת לַיְלָה מִמֶּש. "עוֹרָה כְּבוֹדֵי עוֹרָה הַנֶּבֶל וְכִנּוֹר אֶעִירָה שְׁחַר".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הִזְהַרְתָּנוּ בְּכַמָּה אֲזַהְרוֹת: "לְקוּם תְּמִיד בַּחֲצוֹת לַיְלָה מִמֶּש", כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזֵהרֵי-הַקֹּדֶשׁ אֲזַהְרוֹת נוֹרְאוֹת עַל-יָדָה. אֵךְ אַתָּה יוֹדֵעַ: כִּי רַבּוּ הַמְּנִיעוֹת שֶׁמִּתְגַּבְּרִים עָלֵינוּ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְהַטְרִידֵנוּ מִזֵּה, עַד אֲשֶׁר אֲבַדְנוּ רַב הַפְּלִילוֹת אֲשֶׁר בְּטַלְנוּ מִלְּקוּם בַּחֲצוֹת.

עַל-כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל רַב לְהוֹשִׁיעַ, תָּן לִי עֲצָה אֵיךְ לְזַכּוֹת לָזֶה לְקוּם תְּמִיד בְּכָל לַיְלָה בַּחֲצוֹת מִמֶּש, שֶׁהוּא תַכְּף אַחַר שֵׁשׁ שָׁעוֹת מִתְחַלֶּת הַלַּיְלָה, בֵּין בַּהֲרָף בֵּין בְּקִיץ.

וְאֲזַכֶּה לְהַתְעוֹרֵר אֶז בְּזִרְזוּת גְּדוֹל, וְלִסְדֵּר תְּקוּן חֲצוֹת, לְאוֹנָן וּלְקוֹנָן עַל חֲרַבְנֵי בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל גְּלוּת הַתּוֹרָה שֶׁנִּמְסְרוּ רִזְיָה לְחַיצוֹנִים, וְעַל חֲטָאֵי וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי הָעַצּוּמִים וְהַרְבִּים שֶׁגָּרַמְנוּ כְּלִיָּה, וְהֶאֱרִיכּוּ אֶת הַגְּלוּת בְּיוֹתֵר, כֹּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ יוֹצֵר הַכֹּל, כְּמָה וְכְמָה הֶאֱרַכְתִּי אֶת הַגְּלוּת בְּעוֹנוֹתֵי-הַרְבִּים, בְּכָלֵל וּבְפָרֵט. אוֹי לִי וַי לִי, מָה אוֹמֵר מָה אֲדַבֵּר מָה אֶצְטַדֵּק, הִנְנִי לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמָה רַבָּה, וְכֵּן שְׁעָבַר עָבַר. זַכֵּנִי מֵעַתָּה לְשׁוּב לְדַרְךָ הַיָּשָׁר בְּאֵמֶת, וְלֹא אוֹבֵד שׁוּם לַיְלָה מִלִּילוֹתַי מִקִּימַת חֲצוֹת.

וְתִהְיֶה עִמִּי תְּמִיד, וְתַעְזְרֵנִי וְתִשְׁמְרֵנִי, שֶׁלֹּא יִזְיַק לִי כָּלֵל קִימַת חֲצוֹת בְּשׁוּם דְּבַר, וְלֹא יֵאָרֵעַ לִי שׁוּם חֵלִי רֹאשׁ וְשׁוּם נֶזֶק מִזֵּה.

אָבִי שֶׁבְּשָׁמַיִם, הַקִּימֵנִי וְאַחִיָּה, זַכֵּנִי מֵעַתָּה לְקוּם בְּכָל לַיְלָה וּלְלַיְלָה תְּמִיד בַּחֲצוֹת מִמֶּש, בֵּין בַּחֵל בֵּין בְּשַׁבַּת וַיּוֹם-טוֹב, בְּשַׁבְּתִי בְּבֵיתִי וּבְכַלְכַּתִּי בְּדַרְךָ, וְלִסְדֵּר תְּקוּן חֲצוֹת, וְלְעֶסֶק אֶז בְּתוֹרָה הַרְבֵּה.

וְתַעְזְרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי, שְׁאֲזַכֶּה עַל-יַדֵּי סֹדֵר תְּקוּן חֲצוֹת, לְהַמְתִּיק וּלְכַבֵּל כָּל הַדֵּינִים, מֵעָלַי, וּמֵעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי, וּמֵעַל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ. וַיְהִיָּה נִמְשָׁךְ עָלַי בְּכָל בִּקְר, 'חֹט שֶׁל חֶסֶד' מִבְּקֵר דְּאֲבָרָהֶם, וַיְקִים מִקְרָא שֶׁכָּתוּב: "וַיִּזְמַם יְצוּהָ ה' חֶסֶדּוֹ, וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי תִפְלָה לְאֵל חַיִּי". וְנֹאמֵר, "ה' בַּהֲשִׁימִים חֶסֶדְךָ, אֲמוֹנָתְךָ עַד שְׁחָקִים". וְנֹאמֵר: "חֲדָשִׁים לְבַקְרִים רַבָּה אֲמוֹנָתְךָ". יִהְיוּ לְרִצּוֹן אֲמִרֵי-פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרִי וְגוֹאֲלִי. אָמֵן וְאָמֵן.

🕯 לְקוּטֵי תַפְלוֹת ח"א קמב 🕯

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א רמז, 'תיקו' ו'תיקון' ו'קינו'ת')

וְתַרְחַם עָלֵינוּ, וְתַלְמִדְנוּ דְרַךְ הָאֱמֶת, אִידָּךְ
לְאוּנוּ וְלְקוֹנֵנוּ עַל חֲרַבַּן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ
בְּכַל־עֵת, וּבְפֶרֶט בְּכָל לַיְלָה וְלַיְלָה בַּחֲצוֹת
מִמָּשׁ, וּבַיָּמִים שֶׁל בֵּין־הַמִּצְרִים, וּבְפֶרֶט
בְּתַשְׁעֵה־בָּאב לִזְמַר 'אֵיכָה' וְ'קִינוּת', בְּלֵב נִשְׁפָּר
וְנִדְפָּה בְּאֵמֶת לְאֱמֶתוֹ. וְנִשְׁפָּךְ לְבַנוּ כַּמִּים נוֹכַח
פְּנֵי ה'.

וַיִּכְמְרוּ רַחֲמֶיךָ עַל בְּנֵיהּ, וְתָבִיא לָנוּ אֶת
מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ מִזֶּה־רַחֲמֶיךָ, וְיִגְאָלְנוּ גְּאֻלָּה
שְׁלֵמָה, גְּאֻלַּת עוֹלָם, וְאִזּוּ יִתְקַן לָנוּ אֶת בַּחֲיִינַת
הַתֵּיק"ו, בְּתַכְלִית הַתְּקוּו"ן, בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת,
וַיְהִי נִמְשָׁךְ הָאוֹת "נון" מִהַקְנוּ"ת לְתֵיק"ו,
וַיְהִי נַעֲשֶׂה מִתֵּיק"ו תְּקוּו"ן. וַיִּתְבַּטְּלוּ כָּל
הַקְנוֹת מִן הָעוֹלָם, וַיִּתְהַפְּכוּ הַקְנוּ"ת לְתְּקוּו"ן.

🕯 לְקוּטֵי תַפְלוֹת ח"ב לג 🕯

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב סז, 'פראשית, לעיני כל ישראל' -
לְעֵיל עֵינֵינוּ יְחֻצוֹת הַלַּיְלָה אוֹת ג)

וּבִכָּן תַּרְחַם עָלֵי מְלֵא רַחֲמִים, רַב חֶסֶד
וְאֱמֶת, מְרַבָּה לְהִיטִיב, מְרַבָּה לְהִיטִיב,
מְרַבָּה מִחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים,
עוֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל בֶּשֶׂר וְרוּחַ. וְתִזְכְּנֵי
בַּחֲסִדֶיךָ הָעֲצוּמִים, וְתַעֲזָרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתַחֲזַקְנֵי
וְתִאֲמַצְנֵי בְּדַרְכֶיךָ הַנִּפְלְאִים, שְׂאֻזָּפָה מֵעַתָּה
לְקוּם בְּכָל לַיְלָה וְלַיְלָה בַּחֲצוֹת מִמָּשׁ, וְלִסְדֹּר
תְּקוּו"חֲצוֹת, לְאוּנוּ וְלְקוֹנֵנוּ וּלְבַבּוֹת הַרְבֵּה עַל
חֲרַבַּן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, עַל בֵּית קִדְשֵׁינוּ וְתַפְאֲרֵתְנוּ,
בֵּית חַיִּינוּ וְאַרְךְ יָמֵינוּ, בֵּית חֲמֻדְתְּנוּ, צְבִי עֲדִינוּ,
גְּאוֹן עֲזָנוּ, הוֹדְנוּ זִינוּ הַדְרֵתְנוּ וְקִדְשֵׁתְנוּ.

אִוִי מַה הָיָה לָנוּ, שְׁגַרְמָנוּ בַּעֲזוֹתֵינוּ לְהַחְרִיב
בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ, מְקוּם שְׂכִינַת עֲזָךְ, מְקוּם
הַתּוֹרָה וְהַתַּפְלָה, מְקוּם הַתְּגֻלוֹת אֱלֹקוֹתֶיךָ, אֲשֶׁר
שֵׁם חַיִּינוּ יְכוּלִים לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ הַשְּׁנַת
אֱלֹקוֹתֶיךָ, לְדַעַת וּלְהַפִּיר אוֹתְךָ גַּם בְּזֶה הָעוֹלָם
הַגִּשְׁמִי וְלְהַתְּדַבֵּק בְּךָ לְעוֹלָם וָעֶד.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מַה שְׁעֵבֶר
עָבַר, כִּי כָבַד נַחֲרַב בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ, וְכָבַר

נִסְתַּלְקוּ הַצַּדִּיקִים בַּעֲזוֹתֵינוּ, וּמַה דָּהוּה הוּה,
אִךְ עַל דָּא וְדָאֵי קָא בְּכִינָא, "עַל אֱלֹהֵי אֲנִי בּוֹכִיָּה
עֵינֵי עֵינֵי יוֹרְדָה מִיָּם". כִּי בַּעֲזוֹתֵי הַרְבִּים
וְהָעֲצוּמִים וְהַכְּבֵדִים מְאֹד מְאֹד בְּמַהוּת וּכְמוּת
וְאֵיכוּת, גְּרַמְתִּי לְעַכְבַּ בְּנֵן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, וּמִי
יִדְעַ אֲוִלֵי גַם בְּגֻלְגוּל הַרְאִשׁוֹן הֵייתִי גוֹרֵם
לְהַחְרִיב אֶת בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ.

אִוִי לִי עַל חַטָּאֵי, אִוִי לִי עַל עֲזוֹתַי, אִוִי לִי
עַל פְּשָׁעֵי, אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּגֻלְגוּל זֶה
וּבְגֻלְגוּלִים אֲחֵרִים, אִוִי, מַה עָשִׂיתִי, אֲשֶׁר סָחִי
וּמֵאוּם כְּמוֹנֵי גֵרִם לְהַחְרִיב וּלְעַכְבַּ בְּנֵן בֵּית־
הַמִּקְדָּשׁ וּגְאֻלַּת יִשְׂרָאֵל לְהַשִּׁיבָם לְאַרְצָם. אִוִי
לִי, שֶׁהַחֲרַבְתִּי אֶת בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ בַּעֲזוֹתַי,
וְשֶׁרַפְתִּי אֶת הַהֵיכָל הַקֹּדֶשׁ, וְהַגְּלִיתִי אֶת בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל לְבֵין הָעַמִּים, וְהָאַרְכַּתִּי אֶת הַגְּלוּת כָּל
כֶּךְ עַל־יַדֵי תְּאוֹתֵי הָרַעוּת וְהַמְרוּת.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן כָּל, אַחֲרֵי אֲשֶׁר כָּבַר
גְּרַמְנוּ בַּעֲזוֹתֵינוּ מַה שְׁגַרְמָנוּ, וְהַחְרַבְנוּ
בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ, וְנִסְתַּלְקוּ הַצַּדִּיקִים הָאֱמֶתִיִּים
בַּעֲזוֹתֵינוּ. עֲזָרְנוּ מֵעַתָּה, שְׂנֻזָּפָה עַל־כָּל־פְּנֵים
לְקוּם בְּכָל לַיְלָה בַּחֲצוֹת מִמָּשׁ, וְלִשְׁפָּר לְבַנוּ
לְבַבּוֹת הַרְבֵּה בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ עַל עֲזוֹתֵינוּ
הָעֲצוּמִים שְׁגַרְמוּ כְּלִיזָה, עַד אֲשֶׁר נִשְׁאַרְנוּ
כִּיתוּמִים וְאִין אַב, כְּתוּעִים וְאִין לְבַקֵּשׁ,
כְּרַחוּקִים וְאִין לְקָרֵב, וְאִין מִי שִׁיעֲמַד בַּעֲדָנוּ.

זְכַנּוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְקוּם בְּכָל לַיְלָה בַּחֲצוֹת מִמָּשׁ,
וְלְהַתְּאַבֵּל עַל חֲרַבַּן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ
שֶׁנַּחֲרַב בַּעֲזוֹתֵינוּ, וְעַל־יַדֵי־זָפָה לְעוֹרֵר
רַחֲמֶיךָ, שֶׁתִּנְחַם וְתִשְׁמַח אוֹתְנוּ מִזֶּה־רַחֲמֶיךָ, וְתִשִּׁים
לְאַבְלֵי צִיּוֹן 'פֶּאֶר' תַּחַת 'אֶפְרַי'. וְנִזְכָּה לְהַכְנִיעַ
הַמְּאֹרֵי־אֵשׁ כְּנֶגֶד הַמְּאֹרֵי־אוֹר, וְיִתְגַּבֵּר שֵׁם
הַקֹּדֶשׁ, שֵׁם ה', שֵׁם הַצַּדִּיקִים הָאֱמֶתִיִּים - עַל
שֵׁם הַטְּמָאָה, שְׁמוֹת הַחֲיֻצוֹנִים.

וַיִּתְבַּטְּלֵךְ הַשֶּׁקֶר לְגַבֵּי הָאֱמֶת. וַיִּתְגַּלֶּה
וַיִּתְגַּדֵּל וַיִּתְפָּרַס בְּכָל הָעוֹלָם, שֵׁם
הַצַּדִּיקִים הָאֱמֶתִיִּים, וּפֶאֶרֶם וְהַדְרָם וְחֶנֶם
הַקֹּדֶשׁ וְהַנּוֹרָא. וְנִזְכָּה לְהַכְלִיל בְּשֵׁמֶם וּבְפֶאֶר
הַדְרַת קִדְשָׁתָם, עַד אֲשֶׁר יִפְתְּחוּ עֵינֵינוּ בְּאֱמֶת,
וְנִסְתַּכַּל עַל עֲצָמָנוּ הַיָּטֵב בְּאֱמֶת, בְּכָל הָאַרְבַּע

תפלות ותחנונים ח"ב ו

(על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"ב קא, 'על-ידי אמירת תקון חצות' - לעיל עניני 'חצות הלילה' אות ד)

וְזַכְּנִי לֹאמַר בְּכָל יוֹם תְּקוּן חֲצוֹת, וְאֶזְכָּה לְפָרֵשׁ שִׁיחֲתִי לְפָנֶיךָ עַל-יְדֵי-זֶה גַם-כֵּן, הֵינּוּ שְׂאֵזְכָּה לְמַצֵּא אֶת עֲצָמֵי וְכָל אֲשֶׁר עִם לְבָבִי, בְּתוֹךְ אֲמִירַת הַקִּינּוֹת וְהַמְזַמְּרִים שֶׁל תְּקוּן חֲצוֹת, וְאֶזְכָּה לְבָלִי לְאֹמְרָם עַל הָעֶבֶר לְבַד, רַק אֶזְכָּה לְכוּן וְלְמַצֵּא בָהֶם כָּל מַה שְׁנַעֲשֶׂה עִמִּי עֲכָשׁוּ בַּפְּרָטִיּוֹת גַּם-כֵּן.

- הַלִּימוּד וְהַתְּפִלוֹת בַּגְּלוּיּוֹן הַזֶּה -
 יֵהָא לְטוֹבַת וְלַעֲדוּי נִשְׁמַת
 חֲרָה"צ ר' אֲשֶׁר יַעֲקֹב בַּחֲגֻה"צ ר' רַפְאֵל זצ"ל
 נִלְב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט לפ"ק - תנצב"ה

יְסוּדוֹת, לְזַכְּכֶם וּלְטַהֵרֶם וּלְקַדְּשֶׁם מִכָּל הַתְּאוֹת-רְעוֹת וּמִדּוֹת-רְעוֹת הַנִּמְשָׁכִים מֵהֶם, וּלְבָרְרֶם מֵרַע לְטוֹב, וּלְזָכוֹת לְכָל הַמִּדּוֹת-טוֹבוֹת וּמַעֲשִׂים-טוֹבִים.

וְנִזְכָּה שִׁימְשֹׁךְ עָלֵינוּ עַל-יְדֵי הַצְּדִיקִים אֲמֵתִיִּים, מַחֲיִן קְדוּשִׁים וְטַהוּרִים, עַד שִׁיכְלְלוּ כָּל הָאֲרָבַע מַחֲיִן שֶׁלָּנוּ, וְכָל הָאֲרָבַע יְסוּדוֹת, בְּתוֹךְ הַיְסוּד הַפְּשוּט הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, שֶׁהוּא הַצְּדִיק יְסוּד עוֹלָם, שֶׁהוּא "הַנֶּהָר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן". וַיְהִי הַכֹּל נִכְלָל בְּשִׁמְךָ הַמְּיֻחָד הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, וְתַמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגַאֲלוֹנוּ, וְתַבְנֶה בֵּית קְדֻשָׁנוּ וְתַפְאֶרְתָּנוּ. וְיִתְגַּדֵּל, וְיִתְקַדֵּשׁ, וְיִתְבָּרַךְ, וְיִשְׁתַּבַּח, וְיִתְפָּאֵר, וְיִתְרוֹמֵם, וְיִתְנַשֵּׂא, שְׁמֶךָ מִלְּפָנֵינוּ, בְּפִי כָּל חַי תְּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד.

דַּעַם רַבִּינִים רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

וְזַכְּנֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחַסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים

שְׁנֵזְכָּה בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה

לְנַסֵּעַ עַל 'רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה' - לְצַדִּיקִים-אֲמֵתִיִּים

וְאֶזְכָּה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם-כֵּן

בֵּין עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַכּוֹשְׁרִים וְהַתְּמִימִים

הַמֵּתְאַסְּפִים וּמֵתְקַבְּצִים לְצַדִּיקִים-אֲמֵתִיִּים עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה!

- כִּי אַתָּה 'לְבַד' יוֹדֵעַ -

מֵעֵלַת הַקְּבוּץ שֶׁל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים-אֲמֵתִיִּים!

(לקוטי-תפלות ח"ב כט)